ГАЗЕТА
ВЕРХОВНОЇ РАДИ
УКРАЇНИ

Голос України

Перспективи

Із держзакупівель Міноборони пропонують зняти гриф «таємно»

Заступник Голови Верховної Ради Оксана Сироїд

СТОР. 3

Пам'ять

Столиця Холодноярського краю вклонилася землякам

СТОР. 9

Нові видання

Микола Махінчук: «Незамулимі джерела»

СТОР. 13

№ 198 (6452) СЕРЕДА, 19 ЖОВТНЯ 2016 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

У НОМЕР:

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

У зоні АТО нині перебувають винятково військовослужбовці контрактної служби

Ранкове засідання 18 жовтня

На початку пленарного засідання Голова Верховної Ради України Андрій Парубій наголосив, що минулого тижня делегації українського парламенту в Парламентській асамблеї Ради Європи (ПАРЄ) вдалося виконати дуже складне завдання — ПАРЄ ухвалила дві резолюції щодо України, котрі стали новим кроком у міжнародному визнанні російської агресії.

«Українська делегація стала прикладом, як треба діяти у міжнародній політиці: депутати різних політичних сил діяли як єдина команда, що ще раз засвідчує, що в єдності — наша перемога», — сказав А. Парубій. СТОР. 2

Порошенко закликав зупинити агресора

Зустріч глав держав «нормандської четвірки» все-таки відбудеться 19 жовтня. **Як повідомила прес-служба Президента,** перебуваючи з офіційним візитом у Норвегії, Петро Порошенко провів телефонну розмову у тристоронньому форматі за участі Президента Франції Франсуа Олланда та Канцлера ФРН Ангели Меркель. Співрозмовники домовилися зустрітися в Берліні, щоб спонукати Росію виконати безпекову частину Мінських домовленостей, **повідомляє прес-служба.** СТОР.12

Санкції продовжено

Президент України Петро Порошенко підписав указ, яким на рік продовжив санкції щодо росіян і російських компаній і в той же час розширив список осіб, які підпадають під обмеження. Отже, набуває чинності рішення РНБО від 16 вересня 2016 року «Про застосування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)». СТОР. 12

Депутатам продемонстровано, на що йдуть бюджетні кошти

Голова Верховної Ради України Андрій Парубій** (праворуч), **генеральний директор Державного концерну «Укроборонпром» Роман Романов.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА. Більше фото тут — www.golos.com.ua

«Для Верховної Ради це було, є і залишається пріоритетом. Ми насамперед — парламент воюючої країни, і для нас питання безпеки є найважливішим. Тому в проекті бюджету, який розглядатимемо в четвер, передбачено п'ять відсотків ВВП на безпеку і оборону». Таку заяву Голова Верховної Ради Андрій Парубій зробив під час огляду сучасних розробок Державного концерну «Укроборонпром». У внутрішньому дворику парламенту, зокрема, було представлено безпілотний тактичний багатоцільовий транспортний засіб «Фантом» та бронетранспортер «Дозор-Б». Концерн є одним з ініціаторів чотирнадцяти вже зареєстрованих законопроектів, які сприятимуть розвитку оборонної галузі. СТОР. 3

ПОДІЇ

Допоможуть зігрітися кредити

На Тернопільщині впроваджують низку проектів, спрямованих на зниження споживання енергоресурсів та підвищення енергоефективності житлового сектору. За словами начальника управління ЖКГ ОДА Михайла Олійника, лише в жовтні в області видано 70 «теплих» кредитів на суму 1,4 млн. гривень. Найближчим часом мешканці регіону отримають ще 47 таких позик на 800 тисяч гривень. Державною програмою передбачено відшкодування частини суми кредитів, залучених на придбання енергоефективного обладнання та матеріалів у багатоквартирних та одноквартирних будинках за трьома напрямами. Однак з липня банки тимчасово припинили видачу «теплих» кредитів на «придбання енергоефективних матеріалів та обладнання з 30-відсотковим розміром відшкодування». Втім, з жовтня дію найпопулярнішого серед населення напряму урядової програми з енергоефективності відновлено, **передає Галина МИКОЛИН.**

Негода спричинила грипозні інфекції

За минулий тиждень на гострі респіраторні інфекції на Закарпатті захворіло понад три тисячі осіб, що майже на сорок відсотків більше, ніж за попередній. Проте показник захворюваності поки що на вісім відсотків нижче від епідемічного порогу. Про це «Голосу України» повідомила завідувач відділу епіднагляду та профілактики інфекційних захворювань обласного лабораторного центру МОЗ Вікторія Тимчик.

Частка дітей серед захворілих порівняно з попереднім тижнем не збільшилася і становить 70,8 відсотка. Однак зросла кількість зареєстрованих гострих респіраторних інфекцій у дитячих вікових групах до чотирьох років на 39 відсотків, до п'яти—чотирнадцяти років — на третину, а серед дорослого населення (18—29 років) — трохи більше, ніж наполовину, **переконує наш власкор Василь НИТКА.**

КОРОТКО

■ Цьогоріч на Дніпропетровщині урожай картоплі кращий, ніж торік. У середньому з кожного гектара зібрано по 129,3 центнера бульби. На зберігання в сховища її закладено понад 688 тонн. Тож область повністю забезпечила власну потребу в «другому хлібові», **повідомляє наш власкор Олена ЧЕРНЯВСЬКА.**

■ На Сєвєродонецькому об'єднанні «Азот» стартував інвестиційний проект з будівництва когенераційної установки — агрегату, що вироблятиме електроенергію з газу. Його проектна потужність — майже 12,9 МВт/год. Сукупні інвестиції становлять 15 млн. дол., термін окупності — вісім років. Отриману електроенергію використовуватимуть для потреб підприємства, **інформує наш власкор Павло ВОРОНЦОВ.**

У зоні АТО нині перебувають винятково військовослужбовці контрактної служби

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Ранкове засідання 18 жовтня

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Як відомо, під час осінньої сесії ПАРЄ ухвалила дві резолюції щодо України — «Засоби правового захисту у випадках порушень прав людини на окупованих українських територіях, не підконтрольних українській владі» і «Політичні наслідки російської агресії в Україні». У цих документах йдеться, що анексія Криму Російською Федерацією та військове вторгнення російських збройних сил на сході України порушують міжнародне право та принципи, підтримані Радою Європи, визнано, що на Донбасі триває російська агресія, що російські війська мають бути виведені з України, а вибори на Донбасі в нинішніх умовах є неможливими, а також що Росія несе повну відповідальність за окуповані території, і так звані «ЛНР» і «ДНР» є нелегітимними.

Іван Рибак, Григорій Тіміш, Віктор Король.

Потім у парламенті розпочався «тематичний день», присвячений розгляду питань національної безпеки та оборони. Ухвалено низку законопроектів, спрямованих на зміцнення обороноздатності держави, врегулювання питань мобілізації, посилення соціального захисту військовослужбовців та членів їх родин. Адже саме парламент, за Конституцією, відповідає за формування державної політики у сфері національної безпеки та оборони, здійснює цивільний контроль за військовим сектором.

У цілому ухвалено проект закону про внесення зміни до статті 3 Закону України «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб» (щодо доповнення переліку осіб, які мають право на пенсії нарівні з військовослужбовцями строкової служби та членами їх сімей) — № 2345а. Як зауважила співавтор законопроекту голова Комітету з питань соціальної політики Людмила Денисова, нині учасники АТО, котрі пішли на фронт добровольцями, у разі отримання каліцтва та інвалідності не можуть оформити пенсію, так само як і члени їх родин, якщо загиблий не мав вдосталь страхового стажу. За словами голови Комітету з питань національної безпеки та оборони Сергія Пашинського, на реалізацію цього законопроекту потрібно з держбюджету 3,5 мільйона гривень щомісяця.

Олена Сотник, Руслан Сидорович.

Під час обговорення народні депутати, зокрема, Оксана Корчинська, відзначали, що у людей роки ідуть на те, щоб довести в суді, що військовий-доброволець загинув чи постраждав під час бойових дій у зоні АТО. Законопроект у цілому підтримали 264 депутати.

Законопроектом № 2345а пропонується надати право на оформлення пенсії особам, які стали інвалідами у зв'язку з пораненням, каліцтвом, контузією або внаслідок захворювання, пов'язаного з безпосередньою участю в антитерористичній операції, і у разі їх загибелі — членам їх сімей.

У першому читанні за основу прийнято проект закону «Про внесення змін до Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» (щодо посилення гарантії дотримання законодавства України)» — № 2985. Законопроектом врегульовуються питання мобілізації. Пропонується поширити на органи місцевого самоврядування, керівників підприємств, установ та організацій, у тому числі навчальних закладів, обов'язок на вимогу військових комісаріатів сповіщати призовників і військовозобов'язаних про їх виклик до військових комісаріатів, забезпечувати своєчасне прибуття за цим викликом, у семиденний строк повідомляти військкомати про прийняття на роботу (чи навчання) та звільнення з роботи (навчання) призовників і військовозобов'язаних. Законопроект підтримали 237 депутатів.

Натомість у парламенту забракло голосів, щоб ухвалити зміни до постанови Верховної Ради України «Про додаткові заходи щодо зміцнення обороноздатності та безпеки держави» (208 «за»). Заступник міністра оборони Олександр Дублян, доповідаючи проект, зазначив, що з початком АТО було встановлено на особливий період розмір грошового забезпечення військовослужбовців строкової військової служби на рівні відповідної категорії військовослужбовців контрактної служби. Однак за рішенням РНБО, уведеного в дію Указом Президента України від 24 вересня 2014 року, було заборонено залучення військовослужбовців-строковиків до участі у військових операціях у ході АТО. Тому уряд запропонував вилучити норму про виплати військовим-строковикам на рівні військових-контрактників.

Голова профільного комітету Сергій Пашинський назвав рішення Президента України — забороняти відправляти військовослужбовців строкової служби до зони АТО — правильним. Але

ФАКТ

Нині майже 20 тисяч військовослужбовців-строковиків проходять військову службу (але не в зоні АТО), потім їх буде зараховано до резерву Збройних Сил.

держава зобов'язана готувати мобілізаційний резерв на майбутнє, наголосив він. Україна поступово переходить на контрактну службу. Тому правка, запропонована урядом, на думку С. Пашинського, є доцільною. «У зоні АТО зараз перебувають винятково військовослужбовці контрактної служби», — запевнив голова оборонного комітету.

Водночас під час обговорення народні депутати наголошували на потребі диференційованого модернізованого підходу до оплати праці військових, кардинального підвищення зарплат тим, хто служить на лінії зіткнення у зоні АТО. Адже, як зауважив депутат Тарас Пастух (фракція «Самопоміч»), нині військовий, котрий перебуває «в тилу», у своїй військовій частині, отримує 7200 гривень, а той, хто щодня ризикує своїм життям на фронті — лише на тисячу більше. Ігор Мосійчук (фракція Радикальної партії) висловив думку, що економити на армії та військових — неприпустимо. Бо в разі прямого військового вторгнення до участі в операціях можуть бути залучені й військовослужбовці строкової служби. Володимир Литвин (ДГ «Воля народу») закликав питання ставити в іншій площині — зберегти нинішній рівень оплати праці військовослужбовців і працювати над зростанням їх доходів. «Ліва рука забирає, права рука віддає», — зауважив депутат від Опозиційного блоку Ігор Шурма, характеризуючи нинішнє ставлення влади до фінансування армії. Павло Кишкар (фракція Блоку Петра Порошенка) наголосив на потребі комплексного підходу до вирішення питання грошового забезпечення військовослужбовців. Однак за проект постанови проголосували 196 депутатів, і його відправлено на доопрацювання до профільного парламентського комітету.

Парламент знову не зміг ухвалити в цілому весь порядок денний сесії (лише 176 «за»), а затвердив лише тижневий порядок денний на 18—21 жовтня (232 «за»).

У першому читанні також прийнято проект закону про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення відповідальності військовослужбовців та деяких інших осіб (№ 5112) — 236 «за».

У цілому ухвалено проект закону про внесення змін до Закону України «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб» (щодо призначення пенсії дружинам (чоловікам) загиблих (померлих) військовослужбовців, які зайняті доглядом за дітьми годувальника до 8-го віку та проходять військову службу)».

У першому читанні прийнято проект закону «Про Єдиний державний реєстр військовозобов'язаних» (№ 2504а-д). На повторне перше читання відправлено проект закону про внесення змін до статті 6 Закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік» щодо державних гарантій, що можуть надаватися для забезпечення виконання боргових зобов'язань суб'єктів господарювання-резидентів України за кредитами (позиками), які залучаються для фінансування програм, пов'язаних із підвищенням обороноздатності і безпеки держави) — (№4972).

Народні депутати вітали із 55-річчям свого колегу із фракції Блоку Петра Порошенка Романа Романюка.

Анна ШЕВЧЕНКО.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.
Більше фото тут — www.golos.com.ua

ІЗ ВИСТУПІВ УПОВНОВАЖЕНИХ ПРЕДСТАВНИКІВ ДЕПУТАТСЬКИХ ФРАКЦІЙ ТА ГРУП

Олег ЛЯШКО, фракція Радикальної партії:

— За опитуваннями Українського інституту демографії, майже 60% українських громадян вважають себе бідними. Їхні доходи менші за прожитковий мінімум. Ось над чим має сконцентрувати свої зусилля парламент, уряд та Президент — подолання бідності, підвищення доходів громадян, створення нових робочих місць, збільшення заробітних плат і пенсій. Саме ці законопроекти пропонує фракція Радикальної партії...

Крім того, ми вимагаємо скасування рішення уряду про підвищення цін на газ, про підвищення вартості житлово-комунальних послуг. А також повернення соціальної норми споживання газу в опалювальний сезон. Водночас — у бюджеті наступного року передбачити кошти на енергомодернізацію, заміну котлів, вікон, дверей в оселях українських громадян.

Василь ГУЛЯЄВ, група «Партія «Відродження»:

— Ми занепокоєні ситуацією на банківському ринку. Вона склалася завдяки неправильному керівництву голови Національного банку Валерії Гонтаревої. За час її дворічного керування було закрито 80 українських банків. Група «Партія «Відродження» підтримує наших колег, які вимагають відставки глави Нацбанку. Наша група також активно працює над проектом держбюджету. Ми пропонуємо ввести мінімальний прожитковий мінімум на 2017 рік — 2 973 грн., а мінімальну заробітну плату — 3 080 грн. Окремо ми наголошуємо, що у бюджеті перекладаються на місця всі проблеми — фінансування шкіл, лікарень, оплату технічного персоналу, санаторії та пільги. Лише передання оплати вартості житлово-комунальних послуг обійдеться місцевим кошторисам у 17 млрд. грн. Ми вважаємо, що це різко загальмує децентралізацію...

Олександр ВІЛКУЛ, фракція «Опозиційний блок»:

— Уряд пафосно звітує про початок опалювального сезону, а люди скаржаться на холодні батареї й бояться замерзнути в квартирах. Адже тепло подано далеко не всюди. Досі не підтверджені ліміти на газ для переважної більшості міст. Водночас у газосховищах замість мінімально необхідних 17 млрд. кубів газу є лише 14,7 млрд. кубів. Знову сподіваємось лише на теплу погоду. Люди бояться платіжок за комуналку, що прийдуть через місяць. Ми вимагаємо, щоб були внесені у порядок денний парламенту законопроекти «Опозиційного блоку» — реєстр. №№ 2342 та 2347, які передбачають зниження тарифів на житлово-комунальні послуги та встановлення мораторію на їх підвищення.

Володимир БАНДУРОВ, група «Воля народу»:

— Нині багато робиться для укріплення обороноздатності нашої країни. Але завдання держави та державних мужів, які тут присутні, полягає не лише у захисті кордонів, а й нашого народу від бідності, зубожіння, врешті-решт. Інструментами захисту є соціальна та економічна політика, в якій пріоритетом є рівень життя українських громадян. В умовах кризи і парламент, і уряд повинні консолідувати зусилля й забезпечити захист населення. Для цього депутатська група пропонує: збільшити рівень мінімальної заробітної плати, відповідно провести індексацію вдвічі більше від того, що пропонує уряд, — не менше ніж на 20%. Це не лише часткова компенсація рівень інфляції на 2017 рік у розмірі 8%, а й втрати наших громадян від гіперінфляції за останні два роки — майже 90%.

Тарас ПАСТУХ, «Самопоміч»:

— У нашому порядку денному багато законопроектів, які стосуються законодавчого врегулювання питань сектору національної безпеки та оборони. Це актуальна тема. Найбільше складнощів назбиралося нині в родинах наших солдатів. Але необхідно зрозуміти, чи ми займаємося реформами для покращення життя військових, а чи вносимо просто якісь точкові зміни, які неприпустимі для воюючої країни. Ми розглядатимемо питання звільнення вояк на пенсію, зменшення виплат призовникам, які не воюють разом з контрактниками, дозволу «Укроборонпрому» отримувати кредити і надалі безконтрольно витрачати гроші на нашу оборону тощо. Назвати це реформою ніяк не можна. Питання контролю і витрачання грошей при ухваленні нового бюджету жодним чином не звучить. Ми не знаємо, як витрачалися гроші за два з половиною роки війни.

Юлія ТИМОШЕНКО, «Батьківщина»:

— Україна входить в родину 19 країн світу, які мають космічну галузь. Ми п'яті в цьому списку за кількістю запусків космічних апаратів. Нині керівника Державного конструкторського бюро «Південне», людину, яку знає весь світ, яка без державних грошей підняла цю галузь на високий рівень — Олександра Дегтярьова — звільняють. Робиться це за дорученням Президента та Прем'єр-міністра. Натомість на цю посаду через так званий конкурс пропонується кандидатура, яка ніколи не працювала в космічній галузі. Нас зачищають, як країну. Усі наші проблеми не є випадковими. Хаос, який панує в країні, є рукотворний, і він потрібен для того, щоб знищити Україну як конкурента у світі. Ще один приклад — пані Гонтарева, яка є інструментом для того, щоб через Нацбанк реально проводити ліквідацію нашої економіки. Вимагаємо негайно поставити питання про звільнення цієї людини.

Максим БУРБАК, «Народний фронт»:

— Почну свій виступ з тієї частини нашого бюджету, де йдеться про національну безпеку та оборону. А саме про фінансування підприємства, замовлення яких можна забезпечити за гроші Януковича. Уже два роки парламент не може повернути до державної скарбнички вкрадені в народу кошти. Суспільство повинне знати тих, хто переживає, щоб Янукович не побирався по всьому світу і всіляко намагається зберегти його майно. «Батьківщина» дала за закон про спецконфіскацію один голос, а Опозиційний блок — нуль. У цьому питанні вони разом. Безвідповідальну позицію продовжує займати й Блок Петра Порошенка. Нагадую, що ці гроші вже закладено в дохідну частину державної скарбниці. Цей документ розроблений Кабміном і схвалений міжнародними експертами. Наполягаємо на внесенні його законопроекту до порядку денного. Ще одне. На засіданні нашої фракції ми постановили запропонувати уряду запровадити розстрочку комунальних платежів на 12 місяців для тих громадян, які не підпадають під програму субсидій.

Ірина ЛУЦЕНКО, Блок Петра Порошенка:

— Хочу привітати всіх народних депутатів з визначною дипломатичною перемогою, яку принесла нам делегація Верховної Ради в Парламентській асамблеї Ради Європи. Це дає нам один основний урок — за кордоном, незалежно від наших політичних вподобань і розбіжностей, ми насамперед українці. І якщо діятимемо дружно і злагоджено, як наша делегація, то зможемо ефективно захищати інтереси своєї країни і всередині. Прикро, що нині всі проблеми намагаються «повісити» на очільницю Нацбанку Валерію Гонтареву. В часи правління Януковича з'явилася не одна тема з використанням дрібних банківських установ. І коли Нацбанк вичистив ці авгієві стайні, на нього пішла скоординована атака. Дуже хотілось, щоб цей політичний сезон, якщо не буде суттєвих зовнішніх потрясінь, став черговим кроком до точки неповернення до старих правил. Тому закликаю шановних депутатів — менше слів і більше дій.

Народні депутати наголошували на потребі диференційованого підходу до оплати праці військових

Депутатам продемонстровано, на що йдуть бюджетні кошти

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Глава парламенту зазначив, що на виставці продемонстровано результат спільної роботи держави і «Укроборонпрому». Особливо він відзначив БТР «Фантом», який може дистанційно управлятися на відстані п'яти кілометрів, а радіус його дії в 20 кілометрів є унікальним прикладом нового озброєння в умовах сучасної гібридної війни. А ще цей БТР, крім виконання бойових завдань, може вивозити поранених з поля бою та підвозити боєприпаси. Тож це унікальна технологія не тільки для України, а й для світу, оскільки дає змогу берегти життя наших воїнів.

Андрій Парубій запевнив керівництво «Укроборонпрому», що Верховна Рада всіма силами підтримуватиме армію. Він також вважає: новітні українські розробки мають залишатися під грифом «таємно», оскільки знімання інформації про наше озброєння може допомогти ворогові.

Також Голова Верховної Ради повідомив, що в четвер парламенти Литви, Польщі та України синхронно ухвалять заяву щодо історичних подій, які сталися на наших землях в середині минулого століття. А напередодні відбудуться одночасні засідання профільних парламентських комітетів України, Польщі та Литви.

«У цій заяві ми вважаємо, хто був винуватцем цієї трагедії, а це Російська імперія, німецький нацизм, котрі розпочали Другу світову війну. Для нас важливо зняти напруження, яке виникло між Польщею і Україною влітку цього року, і відкинути всі історичні інсинуації», — наголосив він і додав: це буде досить унікальна річ, коли три парламенти одночасно дадуть не просто оцінку спільній історії, а й нинішнім діям російського імперіалізму.

Сергій МЕЛЬНИК.

Пам'ятати всіх, хто проливав кров, захищаючи країну та її незалежність

***Голова Верховної Ради Андрій Парубій у вівторок з нагоди Дня захисника України вручив державні нагороди і відзнаки народним депутатам, які виконували бойові завдання у зоні проведення антитерористичної операції на сході України** (на знімку).*

За вагомий особистий внесок у захист України, її суверенітету та територіальної цілісності, мужність та героїзм, виявлені під час виконання бойових завдань, активну громадську діяльність народні депутати отримали відзнаки Президента України — ювілейну медаль «25 років Незалежності». Орденом Богдана Хмельницького нагороджено народного депутата Андрія Антонищака.

Андрій Парубій висловив вдячність усім нагородженим за їхню громадянську позицію, самовіддачу і мужність. «Коли ми говоримо про українську державність, то повинні пам'ятати усіх, хто проливав кров, захищав країну, її незалежність», — сказав глава парламенту, згадавши тих, хто «лишав свої мирні професії і йшов захищати рідну землю».

Учасники зустрічі вшанували пам'ять тих, хто не повернувся з поля бою, хто віддав своє життя за Україну.

Прес-служба апарату Верховної Ради.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Більше фото тут — www.golos.com.ua

У Страсбурзі всі народні обранці викладалися на сто відсотків

БРИФІНГ

Делегація українських парламентаріїв повернулася з безпрецедентними рішеннями ПАРЄ. Таке переконання висловили всі учасники брифінгу, присвяченого підбиттю підсумків роботи Постійної делегації Верховної Ради в Парламентській асамблеї Ради Європи під час жовтневої сесії, яка проходила в Страсбурзі. Перший заступник Голови Верховної Ради Ірина Геращенко, зокрема, підкреслила, що українська делегація, попри розбіжність думок, працювала спільно для того, щоб обстояти окремі принципові поправки.

«Важливо, що представники опозиції попри те, що мають іншу точку зору з багатьох питань, голосували за ці дві резолюції, — сказала вона. — Мабуть, це вперше, коли вся українська делегація, в повному складі, підтримала резолюції, які працюють на визнання російської агресії в Україні». За словами першого заступника глави законодавчого органу, тепер наша дипломатія зможе використовувати ці документи як вагомий аргумент у зовнішньополітичних дискусіях. Водночас вона підкреслила: «Для нас очевидно, що це не та перемога, яку можемо святкувати більше, ніж один день, тому що російська делегація дуже болісно сприйняла цю поразку і вже сьогодні, навіть не очікуючи січневої сесії, ми розуміємо ті сценарії, які розгортатимуться. Вони стосуватимуться і дискредитації окремих положень, і повернення російської делегації до ПАРЄ». Ірина Геращенко вважає: очевидним є те, що російська делегація не має наміру виконувати ці резолюції, так само, як і чотири попередні. Уже нині їх лобісти у Страсбурзі намагаються протиснути позицію, яка полягає в тому, що російська делегація має повернутися до діалогу без будь-яких передумов. «Ми наполягаємо на іншому, — каже Перший заступник Голови Верхової Ради. — І вважаємо, що в цьому плані наша позиція — це відстоювання принципів Ради Європи. Ми працюємо не лише на Україну, а й на те, щоб ПАРЄ не забувала, заради чого, за яких умов і коли вона була створена та які цінності мають об'єднувати депутатів 47 країн, що входять до цієї асамблеї».

Леонід Ємець у своєму виступі зробив акцент на тому, що завдяки ухваленим резолюціям тепер не стоятиме питання проведення виборів на Донбасі. Для того, щоб волевиявлення там відбулося, згідно з рішенням європарламентаріїв, необхідно таке: виведення російських військ, роззброєння терористів, звільнення всіх полонених і передача під контроль ОБСЄ, а потім і нашої країни україно-російського кордону. «Це питання вже знято з порядку денного в європейській спільноті, — наголошує парламентарій. — Подивіться, як помінялася риторика пана Штайнмайєра. Вже наступного дня він заявив, що проведення виборів на цій території неможливе». За словами Л. Ємця, резолюція ПАРЄ — це не просто демагогія чи красиві слова, це офіційний документ, яким керуються всі інституції європейської спільноти у прийнятті рішень. Так, Європейський суд з прав людини вже визначив стороною-відповідачем за завдану шкоду особам, які перебувають на окупованих територіях, саме Російську Федерацію. Вона має компенсувати завдану моральну шкоду і нести відповідальність за порушення прав тих, хто залишився в Криму та на окупованій території Донбасу.

За словами Володимира Ар'єва, під час роботи в Страсбурзі всі народні депутати викладалися на сто відсотків. «Уся команда працювала на результат, — каже він. — Іноді робилися речі на межі фолу, а часом і поза його межами. Але ми знаємо, що Україну нині треба захищати будь-якими засобами». В. Ар'єв наголосив: «Саме така єдність дає підстави сподіватися, що колись і всередині українського парламенту ми припинимо боротися й об'єднаємося довкола інтересів України».

Надія СМІЯН.

ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ

Вибори відбудуться ще в 143 громадах

Центральна виборча комісія призначила на 18 грудня 2016 року перші місцеві вибори у 143 об'єднаних територіальних громадах.

Як повідомили у відділі взаємодії з ЗМІ секретаріату ЦВК, відповідне рішення комісія змогла ухвалити після того, як Кабмін збільшив обсяг бюджетних призначень ЦВК на 30 млн. гривень. «Міністерство фінансів забезпечило внесення відповідних змін до розпису Державного бюджету. Лише після цього Центральна виборча комісія отримала можливість розглянути звернення низки обласних державних адміністрацій щодо прийняття рішення про призначення перших місцевих виборів у зв'язку з утворенням ОТГ та призначити в них перші місцеві вибори», — йдеться у повідомленні.

Водночас у ЦВК зауважили, що для фінансування підготовки і проведення зазначених перших місцевих виборів буде використано всі виділені кошти — 30 млн. гривень — без залишків.

Із держзакупівель Міноборони пропонують зняти гриф «таємно»

Учора заступник Голови Верховної Ради Оксана Сироїд і народні депутати від фракції «Самопоміч» Олена Сотник, Тарас Пастух та Роман Семенуха презентували звіт «Оцінка ефективності управління у сфері безпеки і оборони за результатами парламентського контролю».

Оксана Сироїд наголосила, що для ефективного громадянського та парламентського контролю за закупівлями Міністерства оборони необхідно ухвалити новий закон про державну таємницю.

«Оборонний бюджет — це не таємниця, не сакральний документ, до якого можуть мати доступ тільки обрані. Оборонний бюджет — це гроші українських громадян, які парламент виділяє для розвитку армії. Співвітчизники тільки цьогоріч заплатили 56 мільярдів гривень на розвиток армії. Тому вони зобов'язані знати, куди витрачаються кошти. Можуть бути таємними тільки вузли чи елементи окремого виду озброєння, того, що закуповується для потреб оборони», — зазначила вона.

Також, за словами заступника глави парламенту, треба ухвалити закон щодо управління державним майном, в тому числі продукцією, яка сьогодні виробляється для потреб безпеки і оборони. «Громадяни зобов'язані знати, скільки коштує танк і в кого його купили. Не може бути такого, щоб закупівлі, що стосуються безпеки і оборони, були під грифом «таємно». Ніде такого немає», — наголосила Оксана Сироїд.

Парламентарій підкреслила, що саме від гідності солдата залежить наша безпека. Тому зобов'язані знати, як військовий одягнутий, що він їсть, де спить. Це — священний елемент цивільного контролю.

«Відповідний звіт не претендує на істину в останній інстанції. Це результат нашого навчання. Ми пройшли довгий шлях, намагаючись зрозуміти, яка має бути місія парламентаріїв у сфері безпеки і оборони. Вчилися у кращих міжнародних практик, намагалися зрозуміти, що можемо зробити в Україні», — зазначила вона.

Роман Семенуха звернув увагу на проблеми із залученням контрактників і строковиків до армії та забезпечення житлом військових. «Тому в державному бюджеті треба передбачити фінансування для відповідних потреб. Це буде справжня повага і турбота держави про солдата», — сказав народний депутат.

Оксана Сироїд, Тарас Пастух.

Крім того, вважає парламентарій, треба змінити систему нагород, оскільки вона ще радянського зразка. «У нас нагороду отримують або посмертно, або через каліцтво. Це неприпустимо. Держава повинна мати гідність і повагу до солдат через справедливу систему нагород», — підкреслив Роман Семенуха.

Сергій МЕЛЬНИК.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Більше фото тут — www.golos.com.ua

ПОВІДОМЛЕННЯ

У зв'язку з виключенням із списків, вважати недійсними посвідчення помічників-консультантів:

народного депутата України Матвієнкова С.А.:

Шащенко Надії Іванівни (номер посвідчення 263/08);

народного депутата України Сольвара Р.М.:

Воронцової Марії Віталіївни (номер посвідчення 295/07),

Гуріна Костянтина Олександровича (номер посвідчення 295/20),

Обертинської Людмили Володимирівни (номер посвідчення 295/15),

Пашко Марини Ігорівни (номер посвідчення 295/10),

Пругар Наталії Михайлівни (номер посвідчення 295/12),

Радченка Олександра Васильовича (номер посвідчення 295/26),

Фещенко Тетяни Іванівни (номер посвідчення 295/13),

Чубарова Миколи Юрійовича (номер посвідчення 295/14).

У зв'язку з втратою вважати недійсними посвідчення помічників-консультантів:

народного депутата України Ляшка О.В.:

Безпалька Вячеслава Андрійовича (номер посвідчення 187/01).

Управління кадрів.

Науковці обласного державного архіву Херсонщини презентували виставку «Козацькому роду нема переводу», на якій представили схему розташування Кам'янської Січі, реконструйовану за описом Дмитра Яворницького, копії стародавніх малюнків, на яких зображені січовики з комплектом зброї та амуніції, прапори козацьких сотень. А ще фотографії нащадків славних пращурів, котрі нині героїчно боронять Вітчизну від навали зі сходу, *повідомляє наш власкор Сергій Яновський*

Мандрівки, що повертають радощі буття

За кордоном інклюзивний реабілітаційно-соціальний туризм давно став частиною комплексного підходу в залученні до суспільного середовища осіб з інвалідністю.

В Україні цей прогресивний метод робить свої перші кроки. Про те, як прискорити процес його впровадження у життя та про необхідну законодавчу підтримку в цій царині розповідає ініціатор створення асоціації «Інклюзивний реабілітаційно-соціальний туризм» головний лікар комунального закладу «Черкаський обласний центр медико-соціальної експертизи Черкаської обласної ради», кандидат медичних наук, професор, академік УАН, заслужений лікар України Владлен Лепський.

Слово, що прийшло у нашу мову з англійської, має широке понятійне значення. Інклюзивність передбачає спроможність державних інституцій якнайповніше враховувати інтереси всіх членів суспільства, незалежно від стану їх здоров'я та соціального статусу. Інклюзивний туризм — один з видів реабілітації осіб з інвалідністю. Це комплекс заходів, що зменшують ізоляцію людини з обмеженими можливостями. Він активно включає її у всі процеси життєдіяльності сучасного світу. Крім того, інклюзія створює добрі умови для підвищення культури і соціальної свідомості громадян, вдосконалює правила і норми поведінки кожного індивіда. У розвинених зарубіжних країнах інклюзивний туризм створив належні умови для тісних, плідних контактів здорових людей з інвалідами, розвинув широке світосприйняття всіх сторін життя, розуміння психології людей з особливими потребами.

Що таке мандрівки без бар'єрів?

Інклюзивний туризм спроможний залучити до подорожі будь-яку людину, незалежно від її фізичних можливостей та за умови забезпечення доступності до об'єктів туристичної інфраструктури.

Інклюзивний реабілітаційно-соціальний туризм — це система заходів, спрямованих на надання особам з інвалідністю можливості відновлення та розвитку їх фізичного, соціального, духовного, творчого та інтелектуального рівня з метою сприяння подальшої інтеграції в суспільство. Інклюзивний туризм структурно включає в себе різні види реабілітації і соціальних послуг, а саме: медичну, психологічну, психолого-педагогічну, професійну, трудову, фізкультурно-спортивну, фізичну, соціальну та інші соціально-побутові заходи. Як я вже наголошував, цей вид туризму стрімко розвивається в усьому світі, бо майже сім відсотків туристів — люди з інвалідністю. На жаль, у нас туристи з особливими потребами практично позбавлені таких послуг.

Сьогодні в Україні дуже часто говорять про доступність, маючи на увазі пандуси та транспорт для інвалідів, хоча в Європі вважають, що доступність — це не тільки можливість безперешкодного пересування, а насамперед це створення середовища, в якому людина з інвалідністю комфортно почувалася б, могла спілкуватися, навчатися та працювати. Попит на ринку туризму, доступного для всіх, швидко зростатиме вже найближчим часом. Інформації про доступний туризм та експертних досліджень у нашій країні практично немає, хоча це перспективний напрямок й самої туристичної галузі, й, що найбільш суттєво, реабілітації людей з обмеженими можливостями. Нині перспективними напрямами розвитку інклюзивного туризму є: лікувально-оздоровчий, культурно-пізнавальний, сімейно-молодіжний, професійно-трудовий та не олімпійського фізично-спортивного спрямування. Хоча держава піклується інвалідами (реабілітаційні центри, параолімпійський рух, санаторії, курорти тощо), але значна частина категорії інвалідів все-таки перебувають удома наодинці зі своїми проблемами. Та й фактично інваліди в параолімпійському русі беруть участь тільки до 40 років, а далі людина з інвалідністю вимушена підтримувати своє здоров'я самостійно, без належного контролю спортивних тренерів і спеціалістів з проведення тренувань, без спортивних тренажерів і знарядь.

Враховуючи те, що в державі з'явилась нова категорія інвалідів — учасники та постраждалі внаслідок АТО, інклюзивний туризм може стати для них потужним засобом реабілітації, можливістю оздоровлення, спілкування з людьми, ліквідації наявних психологічних бар'єрів, отримання психологічного задоволення від занять руховою активністю і праці та відчути себе активним, потрібним, відчути радість і жагу до життя.

Фахівці комунального закладу «Черкаський обласний центр медико-соціальної експертизи Черкаської обласної ради» спільно з однодумцями, завідувачем кафедри соціальної роботи, кандидатом технічних наук, доцентом **Катериною Кольченко**, головою представництва Всеукраїнської спілки громадських організацій «Конфедерація громадських організацій інвалідів України» у Черкаській області, заслуженим працівником соціальної сфери, полковником у відставці ЗСУ Сергієм Каштаном, провели анкетування серед осіб з інвалідністю щодо розвитку інклюзивного туризму як одного із видів реабілітації. В анкеті було запропоновано десять запитань, на які дали відповідь 2883 особи з інвалідністю. Анкетування встановило, що більшість опитаних людей бажають активно займатися запропонованими видами подорожей з урахуванням розвитку та впровадження інклюзивного реабілітаційно-соціального туризму як одного з активних видів реабілітації та вважають за необхідне включити його до індивідуальної програми реабілітації (ІПР).

Висновки щодо доцільності включення інклюзивного туризму до ІПР інваліда надали директор Інституту спеціальної педагогіки Національної академії педагогічних наук України доктор педагогічних наук, професор, член-кореспондент НАПН України В'ячеслав Засенко та директор «Українського державного науково-дослідного інституту медико-соціальних проблем інвалідності МОЗ України» доктор медичних наук, професор, заслужений лікар України Анатолій Іпатов.

Водночас в Україні гостро постає питання не лише транспортної доступності та адаптації туристичних маршрутів, а й відсутності нормативно-правового забезпечення, системи методичного супроводу, системи підготовки фахівців, державного фінансування тощо. Закон «Про реабілітацію інвалідів в Україні», який діє з 2005 року, давно потребує внесення сучасних змін та доповнень, адже в країні з'явилася нова категорія громадян — це учасники та постраждалі внаслідок АТО, зазвичай молоді, активні люди, які прагнуть до активного способу життя та спілкування. Саме ця обставина й стала рушійною силою для розробки та впровадження нових видів реабілітації, а саме інклюзивного реабілітаційно-соціального туризму.

За ініціативою черкаського представництва «Конфедерації громадських організацій України», всеукраїнського науково-практичного об'єднання Інклюзивного туризму інвалідів і чорнобильців України, черкаських осередків всеукраїнської громадської організації інвалідів «Чорнобиль-Єдність», Всеукраїнської чорнобильської спілки інвалідів МВС України звернулись до народних депутатів Миколи Томенка, Андрія Артеменка та Анни Романової щодо проекту закону про внесення змін до деяких законів України щодо інклюзивного реабілітаційно-соціального туризму, який був зареєстрований 18.03.2016 р. за № 4271 та розглядається у Комітеті Верховної Ради України у справах ветеранів, учасників бойових дій, учасників АТО та людей з інвалідністю, а також в інших профільних комітетах: з питань охорони здоров'я, з питань Європейської інтеграції, з питань науки та освіти, з питань сім'ї, молодіжної політики, спорту та туризму, з питань соціальної політики, зайнятості та пенсійного забезпечення.

Минулого місяця громадська організація «Всеукраїнська асоціація працездатних інвалідів» провела круглий стіл, під час якого інваліди—учасники АТО з різних областей держави обговорили тему про співпрацю та обов'язки громадських організацій інвалідів у виконанні Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» ***(на знімку учасники заходу).*** У резолюції було підтримано пропозицію фахівців з Черкас щодо впровадження інклюзивного реабілітаційно-соціального туризму як нового виду реабілітації. Адже туризм — вид реабілітації, який може реально допомогти відновитись, поліпшити психологічне самопочуття. У подорожі людина перестає фіксуватися на своїх соматичних відчуттях. Включаючись у графік і ритм розпорядку мандрівки, вона зможе вийти з важкої стресової ситуації, пов'язаної з травмами і наслідками лікування.

Упродовж 2015—2016 років фахівці Черкаського обласного центру медико-соціальної експертизи зареєстрували 22 авторські права з впровадження різних видів інклюзивного реабілітаційно-соціального туризму: лікувально-оздоровчого, екологічного, сільського, сімейного, культурно-пізнавального, інвалідного, спортивного, для осіб поважного віку, адаптивного та інших.

У травні 2016 року було також створено та зареєстровано асоціацію «Інклюзивний реабілітаційно-соціальний туризм». Засновниками нової громадської структури стали наш центр, національний історико-культурний заповідник «Чигирин» на чолі з генеральним директором, заслуженим працівником культури України Василем Полтавцем, Шевченківський національний заповідник (Канів), де генеральним директором Мар'ян Піняк, національний дендропарк «Софіївка», яким керує багаторічний директор, член-кореспондент НАН України, професор, доктор наук Іван Косенко, Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини — ректор, доктор педагогічних наук, професор, заслужений працівник освіти України Олександр Безлюдний, громадська спілка «Всеукраїнське науково-практичне об'єднання Інклюзивного туризму інвалідів і чорнобильців України» — голова представництва «Конфедерації громадських організацій інвалідів України» у Черкаській області Сергій Каштан, благодійний фонд «Підтримки програм соціального захисту осіб, постраждалих від аварії на ЧАЕС, та інвалідів» — виконавчий директор Олена Березовська.

Метою створення асоціації стало запровадження на законодавчому рівні поняття інклюзивного реабілітаційно-соціального туризму як виду реабілітації, надання особам з обмеженими можливостями, учасникам бойових дій, АТО, ліквідаторам і потерпілим від аварії на ЧАЕС та іншим особам, які їх потребують, реабілітаційних та соціальних послуг. Крім цього, засновники асоціації ставлять перед собою завдання добитися комплексного розвитку та координації в організації проведення фундаментальних, прикладних наукових досліджень у галузі надання реабілітаційних та соціальних послуг видами інклюзивного реабілітаційно-соціального туризму, налагодити тісну співпрацю з громадськими організаціями інвалідів, з учасниками бойових дій, АТО, чорнобильцями, ветеранами.

Вже не викликає сумнівів те, що інваліди можуть долати великі відстані, здійснювати сходження на найвищі вершини планети, здійснювати тривалі туристські подорожі. Усе це разом узяте надихає їх, дає можливість відчувати повнокровність і яскравість життя. Туризм — унікальний, комплексний метод для реабілітації людей з обмеженими можливостями. Він включає в себе як пізнавальний, комунікативний процес, так і повноцінну соціалізацію. Процес цей взаємокорисний, адже всі люди потребують спілкування, приємного товариства, дружньої підтримки і позитивних емоцій. Інколи інвалід своїм палким, пристрасним прагненням до життя, наполегливою працею над собою може надихнути здорову людину до переосмислення багатьох речей. Може навчити цінувати здоров'я, родину, друзів, кожну хвилину прожитого життя. Активний, цілеспрямований інвалід своєю твердою волею переконує у тому, що фізичні можливості людини можуть бути обмеженими, та сила духу — ніколи!

Наступного року в Канаді відбудуться «Ігри нескорених». Це аналог Паралімпійських ігор, в яких беруть участь військовослужбовці, котрі стали інвалідами внаслідок воєнних дій. Впевнений, що команда учасників АТО, котра вперше поїде на змагання до Торонто, виборе почесні місця. Ми відчуємо хвилювання і гордість за наших незламних воїнів, котрі пролили кров у боях за Україну, а тепер служать прикладом мужності, стійкості, вірності Батьківщині.

Записала Ліна ЛЕБЕДЕНКО-ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

Фото надане Черкаським обласним центром медико-соціальної експертизи.

Ізоляції не вийшло

«Говорить українське радіо...» Ці добре знайомі позивні, які звучали в Криму практично в кожному будинку з радіоточок, знову повернулися на півострів, але вже в популярному ФМ-діапазоні.

Перше, що зробила Росія, увійшовши в Крим, — відключила всі українські телевізійні канали й радіостанції, насамперед новинні. На зміну їм прийшли канали російські, які витиснули українські з телевізійного й радіоефіру.

Більшість кримчан, по суті, опинилися в інформаційному вакуумі, адже аналогове телевізійне мовлення з території материкової України зникло, а супутникові антени багато хто не вважав за потрібне ставити.

Другою хвилею, яка йшла практично паралельно першій, стали нападки на опозиційні кримські телеканали й неугодні сайти. Так були видавлені із Криму Чорноморська телерадіокомпанія та кримськотатарський канал «АТР», сайт Центру журналістських розслідувань, «События Крыма» і «15 минут» і багато, багато інших популярних ЗМІ.

Журналісти — загроза безпеці Росії?

Наступним етапом стали гоніння на журналістів-стрингерів, які працюють на українські й закордонні ЗМІ. Найгучніша справа розслідується ФСБ стосовно одного із найвідоміших кримських журналістів Миколи Семени, який співпрацював із російськими, українськими і закордонними виданнями.

Журналістові інкримінують «посягання на територіальну цілісність Росії», він перебуває на підписці про невиїзд. Слідчі не відпускають його для необхідного лікування в Київ. За Семену заступилися й міжнародні, і українські громадські організації та політики, але на російських силовиків це жодним чином не вплинуло. Семена продовжує перебувати під слідством, усі його рахунки, зокрема й пенсійний, заблоковано. Колега елементарно залишився без засобів до існування.

Ще одним кроком російських спецслужб для поглиблення інформаційної ізоляції кримчан стало блокування сайтів, які доносять правду про події не тільки в Україні, а й насамперед у Криму. Це понад десятка ресурсів, серед яких — «Укрінформ», «Крым. Реалии», «События Крыма» і ще ціла низка інших. При заходженні на сайт відображається, що мережева адреса «включена до Єдиного реєстру доменних імен, покажчиків сторінок сайтів мережі Інтернет і мережевих адрес, що дають змогу ідентифікувати сайти в мережі Інтернет, які містять інформацію, розповсюдження якої в Російській Федерації заборонене».

Як обходять заборони?

Українські телепрограми дивляться в Інтернеті і по супутнику. Зокрема й кримські телеканали-вигнанці — Чорноморську ТРК і кримськотатарський «АТР».

В останні півтора—два роки число покупців супутникових антен і пакетів у Криму збільшилося, розповів один із продавців цього виду продукції в Сімферополі. Річ у тім, що в кабельних мережах кримських операторів українських каналів також нема, залишається єдиний шлях — супутник. Українські програми можна дивитися й у великих, і в невеликих готелях Криму. Це й Судак, і Алушта, і Ялта, Чорноморський і Ленінський райони, Євпаторія та ще багато курортних міст і селищ. Чимало кримчан, установивши супутниковий пакет, цілеспрямовано дивляться тільки українські телеканали: мовляв, від російської пропаганди уже нудить.

Запущені на території Херсонської області потужні радіопередавачі дають змогу слухати українське радіо у ФМ-діапазоні — щоправда, тільки на півночі Кримського півострова. Це частина сіл Красноперекопського, Джанкойського, Первомайського, Роздольненського районів.

Вихід на заблоковані сайти також можливий завдяки низці спеціальних комп'ютерних програм, які можна легко знайти в Інтернеті.

«Не вистачає, звичайно, якісного контенту, який би стосувався кримчан, їх проблем. Мало програм російською мовою. Чому — це запитання, очевидно, до відповідних відомств», — каже кримський активіст товариства «Просвіта», прізвище якого, зі зрозумілих причин, не наводиться.

«Необхідно звертатися до кримчан, говорити про надання допомоги у розв'язанні їхніх проблем щодо оформлення українського громадянства, юридичної допомоги. Кримчани повинні знати, що Україна про них не забула й завжди вважатиме їх своїми громадянами», — вважає співрозмовник.

Вл. інф.

У НОМЕР

Фронтовики отримають житло

У Чернігові учасники АТО безплатно отримають 14 квартир зі 120-квартирного будинку на виконання Програми підтримки учасників АТО та членів їх сімей. Будинок урочисто заклали напередодні Дня захисника Вітчизни. Він буде зведений у Березовому гаю, але, як запевнили керівник «УкрСіверБуду» Віктор Вереша і голова Чернігівської обласної державної адміністрації Валерій Куліч, парк не постраждає.

«Місто і область надали забудовнику земельні ділянки. Забудовник у свою чергу надає готове житло, — пояснив голова Чернігівської облдержадміністрації Валерій Куліч. — Виконавець робіт надійний. «УкрСіверБуд» — найбільша компанія на будівельному ринку області. Партнером у цій програмі компанія стала, бо запропонувала найкращі умови: 14 квартир зі 120 — це суттєвий відсоток».

Спорудження новобудови саме на цьому місці дає змогу, зокрема, спростити та пришвидшити роботи з улаштування комунікацій і направити ці ресурси на збільшення обсягу соціального житла

Імена тих, хто отримає житло, ще не відомі. «Визначення власників відбуватиметься прозоро, під громадським контролем. До того ж у Чернігівської міської ради є відповідна черга на отримання житла учасниками АТО. Є і обласна черга. У ній зараз зареєстровано майже вісімсот чоловік. Тому аналогічні проекти заплановано реалізувати і в районах — у Ніжині та Козельці зокрема», — розповів Валерій Куліч.

Василь ЧЕПУРНИЙ.

Чернігів.

Нова поліція, нові повноваження?

У МВС готують проект змін до законів України, які покликані розширити права патрульної поліції. Про це повідомила днями в столиці на прес-конференції глава Національної поліції України Хатія Деканоідзе. За її словами, основне завдання силового відомств — уточнити норми, які не тільки захищатимуть правоохоронців, а й громадян.

«Так звана презумпція права поліцейського — це не буде як окремий законодавчий акт. В жодному разі ніхто не повинен думати, що після цього ми будемо нівелювати норми Конституції. Це будуть зміни, уточнення декількох законів України — про адмінпорушення, про дорожній рух і національну поліцію, — заявила вона.

Х. Деканоїдзе зазначила, що у Законі України "Про дорожній рух" планують уточнити норму щодо зупинки транспортного засобу. Аби ні водій, ні пасажир на час огляду чи перевірки документів не мали права залишати салон транспортного засобу. За втечу з місця ДТП водіям замість штрафу світитиме позбавлення прав. Чіткіше у законодавстві пропишуть і те, коли автомобіль можна евакуйовувати на штрафмайданчик.

Окрім цього, у МВС хочуть запровадити принцип безперервності роботи поліцейського. Тобто правоохоронець, по суті, виконуватиме обов'язки завжди, навіть у неробочий час. Це лише частина норм, які зараз проходять обговорення із громадськістю. До пропозицій МВС експерти в цілому поставились позитивно, переконує глава Нацполіції.

Проте деякі правозахисники розкритикували озвучені нововведення. Вони стверджують: усе це призведе до того, що країна стане поліцейською державою. «Спочатку підкорись, а потім оскаржуй? Хочу нагадати, про звіряче вбивство поліцейськими чоловіка у Кривому Озері. Їх йому, покійному, оскаржити їх дії? І що там з кримінальним провадженням? Таким правоохоронцям надавати більші повноваження небезпечно. Нехай спочатку завоюють довіру, — вважає столичний правозахисник Олег Веремієнко.

Олександр ПЕКНИЙ.

Заходу потрібна «картинка» про злочини Росії

Минулого тижня в Дніпрі відбулося засідання Міжпарламентської ради Україна — НАТО, під час якого наші парламентарії, представники місцевої влади, штабу АТО надали західним гостям чимало інформації про російську агресію на Донбасі. За словами координатора групи «ІС», народного депутата України Дмитра Тимчука, що був присутнім на цьому засіданні, хоча основна частина делегації Парламентської асамблеї НАТО загалом співчуває Україні, ними були поставлені доволі гострі та незручні запитання.

«Одне із таких озвучив французький депутат Гі-Мішель Шово (Parti Socialiste — правляча Соціалістична партія Франції, що загалом підтримує Україну в «нормандському форматі» й Мінському процесі, засуджує анексію Криму й усвідомлює, що за подіями на Донбасі стоїть Росія). Він, зокрема, запитав, чому в Європі не бачать «картинки» про злочинні дії РФ у нашій країні. Мовляв, «картинка» із Сирії, де російські військові бомблять лікарні та знищують мирне населення, є — що, зрозуміло, формує відповідне ставлення в європейських громадян і політиків. А переконливих відеодоказів із Донбасу (зокрема, про нинішній зрив окупантами Мінських домовленостей) немає, при всіх доповідях і реляціях української сторони про постійні збройні провокації, обстріли з «заборонених» Мінськом озброєнь, загибель мирних громадян і інші військові злочини Росії в Україні.

Коротше кажучи, щоб активніше допомагати Україні й формувати відповідне ставлення суспільства й політикуму в країнах НАТО, Заходу потрібна «картинка» про злочини Росії на Донбасі. Ніби слова — це добре, але в наше століття інформаційних технологій і мас-медіа цього, м'яко кажучи, не зовсім достатньо.

Зізнатися, це питання застало зненацька. Згадалися бравурні доповіді керівництва Міністерства інформполітики України у Верховній Раді рік тому, коли нас переконували, що вся Європа вже дивиться українське ТБ, у зоні АТО працюють юрби західних журналістів, і взагалі все добре, прекрасна маркізо. Навіть слайди показували», — розповів Дмитро Тимчук. Утім у Європі, схоже, слайдів українського Мінстеця не бачили. А тому не знають про наші приголомшливі успіхи на інформаційному фронті, резюмував народний депутат.

Ескалація на луганському напрямку

Проект «Новоросія» накрився мідним тазом, а Путін «не різко» дає задній хід, уважає заступник міністра з питань тимчасово окупованих територій і внутрішньо переміщених осіб Георгій Тука. Таку думку він висловив одному з видань, коментуючи ситуацію на Донбасі в контексті ліквідації терориста «ДНР» Арсена Павлова за кличкою «Моторола».

«Росія готова до відкоту. Це відбувається не такими швидкими темпами, як хотілося б нашим радикалам, але якщо подивитися в політичній перспективі, то відкат Росії з Донбасу помітний неозброєним поглядом. Риторика помінялася, Путін сам себе обіграв», — заявив чиновник.

Утім, підготовка до такого відкоту супроводжується конвульсіями на передовій. В останні дні це вкотре й спостерігачі ОБСЄ. У пресслужбі місії повідомляють про ескалацію ситуації на Луганщині.

За словами прес-офіцера сектору «Луганськ» Дмитра Горбунова, інтенсивність обстрілів з боку бойовиків на даному напрямку в зоні АТО не змінюється, противник продовжує обстрілювати позиції українських військових.

«Учора (17.10) по житлових кварталах Попасної російсько-терористичні війська використовували самохідні артилерійські установки 152 мм калібру. Обсяги збитку оцінюються. На місце викликали співробітників ОБСЄ й інших міжнародних організацій. Увечері біля Станиці Луганської терористи обстрілювали український опорний пункт неподалік від КПВВ, де має бути відведення. Двічі порушували режим тиші біля Кримського, там відкривали вогонь із 82-мм мінометів, гранатометів і автоматичної зброї. Біля Золотого також другий день поспіль ведуться обстріли. Інтенсивність обстрілів не змінюється. Противник професійно обстрілює наші позиції, це властиво тільки кадровим військовим», — сказав він.

Плату за опалення розрахують «по погоді»

У Києві почався опалювальний сезон, до якого не змогли як слід підготуватися

Верховна Рада ухвалила Закон «Про реструктуризацію заборгованості теплокомуненерго» і тепер він перебуває на розгляді в глави держави. 104 організації, що подають тепло жителям України, завдяки цьому, нарешті, можуть відновити діяльність, а їх рахунки розблокують.

Як повідомляють у Київенерго, що так само входили до цього списку, їх постачальники, обнадієні рішенням парламенту, після тримісячної перерви, відновили постачання матеріалів і обладнання для ремонтних робіт і підготовки міста до зими.

У столиці вже обігрівають усі дитячі установи, лікарні, підключили опалення 97 відсоткам житлових будинків комунального сектору. Процес триває негладко. Тільки за одну добу в місті довелося усувати 182 пошкодження на теплотрасах. Оперативно справлятися з аваріями заважає брак матеріалів і палива, яких не було можливості запасти на зиму, а ті запаси, що були на складах, ще влітку витратили дочиста.

Нині Київенерго робить усе можливе, щоб прискорити ліквідацію наслідків аварій тепломереж і відновити гаряче водопостачання, а також надолужити пропущене в процесі підготовки міста до опалювального сезону.

Влада столиці разом з Київенерго, з вищеназваних причин, також не змогла повністю оснастити будинки міста теплолічильниками, але обіцяють завершити процес до нового року. Без тепломірів залишаються майже вісім відсотків будівель міста. За літо до них додався ще 221 будинок, у яких прилади було украдено: ЖЕКи не забезпечили збереження обладнання, встановленого в підвалах. Таким будинкам, за словами заступника глави міськдержадміністрації столиці Петра Пантелеєва, оплату за опалення розраховуватимуть не за тарифами за один квадратний метр (він дорівнює 32 гривням), а зважаючи на погоду. «У будинках, де немає лічильників, суму до оплати нарахують за підсумками місяця. Розраховуватиметься середньомісячна температура повітря, і це вплине на нарахування. Отже, сума в платіжках зменшиться пропорційно температурі. Ця цифра буде меншою, ніж розрахунки, зроблені за тарифом за квадратний метр», — сказав Пантелеєв. — Таке вже практикували торік. Але є категорія відомчих будинків, ОСББ і ЖБК, що ще не подавали заявки на підключення тепла».

Днями прес-служба столичної міськдержадміністрації оприлюднила список із 40 житлових будівель — новобудов, де цього зимового сезону подача тепла не передбачається. Їх у найближчі місяці неможливо буде підключити до комунікацій. До їх числа ввійшли й деякі споруди фірми Анатолія Войцеховського. За словами Петра Пантелеєва, ситуація ускладнена тим, що продаж квартир у «незаконних» і недобудованих будинках триває, але ці об'єкти не підключені до інженерних мереж. Глава столиці звернувся до Генеральної прокуратури із проханням прискорити розслідування «справи Войцеховського» для того, щоб можна було вживати якихось заходів зі зведеними ним об'єктами для захисту громадян, які купили там квартири.

Вл. інф.

Повністю оснастити будинки міста теплолічильниками Київ не зміг

Історія одного героя... з Донбасу
II. «Вони боялися нас навіть у полоні»

*ПРОДОВЖЕННЯ.
ПОЧАТОК У №196
ЗА 13 ЖОВТНЯ 2016 Р.*

Крізь Іловайський котел

Було прийнято рішення виходити з Іловайська 29 серпня о 5-й ранку. Йшли двома колонами. Ніхто не знав розташування російських військ. Літали їхні безпілотники. А наш десь дівся. Тож ми навіть приблизно не могли побачити, де ворог. Наша колона йшла через Червоносільське. Першими виходили ЗСУ (з танками, БТРами). Замикали колону ми, добровольці батальйону «Донбас».

Щойно ми почали виходити — по нас почали стріляти з обох флангів. Грубо кажучи, як у тирі. Тільки мішені живі. У нас на озброєнні найтяжче — 30-й калібр. Вони з танків відкривали вогонь: по легковиках, автобусах, вантажівках. Просто розстрілювали. Я їхав легковиком за «Газеллю». Потім була міна чи що... Не знаю. Через долі секунди я вже побачив там розірвані тіла...

Там загинув і військовий з Олександрії, позивний «Банг».

ДОВІДКА

Кіктенко Гордій Олексійович («Банг»), солдат резерву, кулеметник. 2-й батальйон спеціального призначення НГУ «Донбас».

Народився 19 грудня 1992 р. в Олександрії Кіровоградської області. Загинув 29 серпня 2014 р. біля с. Червоносільське на Донеччині.

Під час бою з російськими десантниками піднявся на повний зріст з кулеметом у руках, стріляючи в сторону супротивника. Дістав поранення з великокаліберних кулеметів, несумісні з життям...

Ми проскочили. Крім мене, в машині було ще двоє. Звернули в поле. Там був хаотичний рух: стрільба праворуч, ліворуч. Відстрілюватись нереально. А куди? По кому? Нічого не видно.

У поле з'їхати так і не змогли. Щойно я звернув у кювет — чергою автівці знесло дах. Там нас підібрав мій розрахунок. Я дав команду водію: швидкість не менше 80. На такій швидкості танк не зможе взяти на приціл. Але все-таки нас дістали з танкового кулемета. Машина почала горіти. Я дав команду на ходу стрибати з автівки. Вистрибнули — а навколо все горить — голову не підняти. Поле, трава — вогняні хвилі. Полем коли повзли — там рука, там нога валяється...

Коли я вистрибнув з машини, до Червоносільського було метрів 250. У бронежилеті та з автоматом дістався села. Зістрибую в окоп, а там — набої до кулемета Калашникова і сухпайок російської армії. Так я дізнався, хто з нами воює.

Хто з наших дійшов до Червоносільського, зумів розосередитися. Встигли підбити їхні танки. Одному розірвали акумулятор — танк був цілий, але його неможливо було завести. Взяли в полон 8 російських військових.

Коли ми цих полонених запитували, що ви тут робите, чому прийшли, вони казали: «А мы заблудились». Нічого собі заблукали. За 30 км від кордону? Заблукали? Зі зброєю, з танками заблукали. Потім кажуть: «Нас на учения вызвали». А потім один проговорився: «Да мы вас тут уже три дня ждём».

Тобто вони до цього готувалися три дні. Коли ми ще в кільці були — вони вже до обстрілів готувались. І всі знали про це. Навіть місцеві нам казали, що нас тут не перший день чекають. Росіяни приходили до них горілку купувати.

28 серпня у дружини був день народження. А я не зміг зателефонувати. Вона вже тоді почала підозрювати, що щось сталось. І коли рознеслася інформація, що батальйон «Донбас» повністю розгромлений (29 серпня), дружина — в сльози. Але не вірила...

Підкріплення не прийшло

До вечора 29 серпня росіяни зібрали поранених. А ми окопалися, готові були здавати зброю. Думали, що зранку вирішиться питання щодо «зеленого коридору», а з нами вийде на зв'язок Генштаб. Але почали розряджатись телефони. Була маленька електростанція, від якої можна було заряджати. Але згодом ми лишились без зв'язку зовсім.

«Газель», що була в складі автоколони батальйону «Донбас» по дорозі до с. Червоносільське в «зеленому коридорі» з Іловайського котла.

У ніч з 29 на 30 серпня наші виходили невеликими групами. Але за будь-якої спроби втечі їхні «кілери» стріляли. Женя Тельнов тоді підбив танк. Їх було троє. Маленькі групи повиходили — ті, хто знав, куди йти. А ще приблизно 20 наших тієї ночі зникли безвісти. Про багатьох із них досі нічого невідомо.

ДОВІДКА

Тельнов Євген Львович, солдат, вогнеметник. 2-й батальйон спеціального призначення НГУ «Донбас».

Народився 20 листопада 1961 р. у Кіровограді. Загинув 15 лютого 2015 р. поблизу с. Широкиного на Донеччині разом зі старшиною О. Шабельним та сержантом О. Бурлакою.

30-го вранці нас почали потужно накривати вогнем (повинні ж були вестись переговори, а їх не було). Горіло все. У цей час ми перебували в підвалі одного з будинків. З нами було двоє мирних мешканців. Після обстрілу одна жінка почала рватися нагору: «Там моя коровка»... Стримали її, пояснили, що там уже нічого немає...

Підкріплення не прийшло. Росіяни нас спіймали, вишикували в шеренгу, почали шукати телефони. Я в своєму завчасно розламав сім-карту, щоб не знайшли жодних контактів. Багато наших так зробили. А росіяни діяли як мародери. Побачив хороший телефон: «О, смартфон. У меня такого нету». Забирали...

Із нами тоді ще був знам'янчанин Дмитро Цуркан з батальйону «Миротворець». Сказав мені: «Я піду до своїх, а ви виходьте». Віддав мені гранатомет і пішов до «Миротворця». Відтоді його ніхто не бачив. (Згодом його нібито знайшли по ДНК. Мама вірить, що її син живий.)

ДОВІДКА

Цуркан Дмитро Володимирович, майор міліції, старший інспектор. Батальйон патрульної служби міліції особливого призначення «Миротворець» ГУМВС України в Київській області.

Народився 14 вересня 1979 р. у Знам'янці Кіровоградської області. Загинув 29 серпня 2014 р. біля с. Горбатенко на Донеччині під час виходу з Іловайського котла.

14 вересня 2014 р. тіло було знайдене пошуковою групою Місії «Евакуація-200» («Чорний тюльпан»).

Зранку переговори не відбулися, бо ми знову повідомили, що виходитимемо тільки зі зброєю. По рації був сигнал, що має бути обстріл.

Справді, росіяни полем підходили дедалі ближче. Почали стріляти по нашому підрозділу. Розбили один-єдиний двоповерховий будинок, де ми організували штаб, — зруйнували його одним танковим пострілом прямою наводкою. Хоча наші махали їм білим рушником...

Ближче до 3-ї години дня командири нас зібрали. Вирішили, що все-таки роззброюватимемось. Бо поранені почали помирати — їм потрібна була допомога. Ми розкомплектовували автомати, порозбивали все, що можна було, повикидали в колодязі, позакопували...

Микола Нікітін** (другий праворуч) **з бойовими побратимами.

Вивели нас у лісосмугу. Посадили на сонці — щоб пеклися. Перерахували, скільки ходячих. Приїхав їхній командир із позивним «Лис». Пообіцяв надати допомогу пораненим і не віддати в полон «деенерівським» ополченцям: «Даю слово русского офицера: в плен ДНР не попадете!»

Побачив георгіївські стрічки, зрозумів — по нас...

Ми сподівалися: нас роззброєних проведуть до наших блокпостів. Але нас вели по полю до їхньої третьої лінії оборони (Псковської десантної дивізії), яка в Червоносільському повинна була зрівняти нас із землею. Це були самохідні мінометні гаубичні установки 2С9. Поки йшли, я нарахував їх 27 (три ряди по 9 установок). І всі вони були направлені на Червоносільське.

Вивели нас у поле. Там пробули до ранку. Наші поранені просто лежали в їхньому КамАЗі, грубо кажучи, насипом. Просили хоча б води. Ніхто нічого. Під наглядом їхніх кулеметників пускали ненадовго на баштан, що був поряд..

На цьому полі були зібрані і полонені бійці ЗСУ, і добровольці... Сказали: "ЗСУ — в один бік, добровольчий «Донбас» — у другий». Ми вже потім дізнались, що ЗСУ і батальйони «Кривбас», «Миротворець», «Дніпро» відійшли. А нас, 115 «донбасівців», які стояли збоку, залишили. Поранених теж віддали. Приїхали два тентовані КамАЗи і забрали поранених.

Потім ми побачили, як мчить «бусик». Я побачив георгіївські стрічки і зрозумів, що це по нас. Додому нас не відпустять просто так. Уже потім дізнались, що цей «Лис» таки хотів виконати обіцянку. Але був наказ «зверху»: «Оцих не відпускати».

До нас, добровольців, у них було зовсім інше ставлення. Вони нас боялись. Навіть спиною до нас ніколи не поверталися. Думали, що ми їх зубами гризтимемо... Ми навіть без зброї були для них страшні. Коли приїхали, відразу поставили кулеметників — хотіли нас просто в полі розстріляти. Казали: «Готуйтеся, нацики, фашисти. Тут ми вас і положимо»...

У підвалі колишнього управління СБУ

Стояла спека. Нас повантажили в КамАЗи, накрили тентами. Когось в автобусах били. Почали «виховні методи» — так вони це називали. Повезли у бік Донецька (хоча ми тоді не знали, куди нас везуть). Було припущення, що нас десь розстріляють. Але страху тоді не було зовсім — була злість за «слово русского офицера». Почали шкодувати, що без зброї. Краще у бою загинути, аніж отак бути розстріляним у чистому полі. Думали, якщо стрілятимуть, то хоч зубами гризтимемо...

31 серпня вже були в Донецьку. Вивантажили нас у колишнє приміщення СБУ. Росіяни ще раз нас обдивились. У кого берці були хороші, ще що — роздягали і собі забирали. Сигарети, шнурки, ремені...

По 4 особи пускали нас у підвал, у бомбосховище — низьке сире приміщення без вентиляції. Без туалетів. А ходити кудись треба було. Відповідно, аміачний запах був сильний. Дихати нічим. Люди непритомніли...

Перші три дні нічого не їли. Потім носили кашу. Ячну, напевне. Але там було стільки сміття, що і не впізнати. Камінчики, пісок — усе, що завгодно. Але треба було їсти. У суп наливали солярки. Або приносили ту кашу дуже-дуже гарячою і давали час: 100 осіб, 10 тарілок і трошки часу. Якщо ти знаєш, що ти 10-й, то можеш і не встигнути. Рятувала вода. В підвалі був кран з водою.

Згодом волонтери змогли дещо передати. Щоправда, до нас мало що доходило, багато сепари собі забирали. Давали зрідка якусь цукерку, печиво. Сигарети давали, одну на п'ятьох, раз на три години. Перші два тижні було справжнє пекло. Виводили по 2—3 і били. Почали з командирів. Били майже до смерті. Назад не заходили, а заповзали. Потім запускали «деенерівців». Світло гасили, двері відчиняли, сєпари залітали. Забігли — побили — вибігли. Просто так.

Найяскравіший прихильник «ДНР» — позивний «Молчун». Той дуже жорстоко бив. Він на нас удари відпрацьовував. Росіяни майже не чіпали. На допити тільки виводили. Допит від ФСБ — це пакет на голову. Доступ до кисню перекривають, поки людина не почне непритомніти. Вони намагалися здаватись хорошенькими. Мовляв, вони хочуть нам добра. Питали, де наші підрозділи, де ми були. Психологічний тиск чинили. Час від часу приїздили їхні «псіхи» — проводили нам тестування. Визначали, наскільки ми емоційно подавлені.

Заходив проповідник «русского мира» з місцевих. Казав: «Мы вас расстреляем, если узнаем, что вы ели младенцев». У них зациклення, чіп у мізках...

Серед нас шукали мінометників, снайперів. Їх першими на розстріл. Ми не казали, хто ким був. У цьому була злагодженість — це рятувало.

За того «Француза» можна було весь батальйон поміняти

За тиждень у них з'явилися списки наших підрозділів — хто яку посаду обіймав, номер паспорта, ідентифікаційний код. Ми так і не дізнались, хто злив цю інформацію. Я цей список побачив, коли нас фесебешники на допит виводили. Снайпери, мінометники — червоним підкреслено (першими на розстріл). Позначено, кого ліквідовано, кого знайти треба.

Через місяць прийшли представники місії ОБСЄ. Нас вивели з підвалу. Принесли список. Людина з акцентом почала викликати. Спочатку сержантів (я був старшим сержантом). Ми ставили свої підписи — підтверджували, що живі. Вони нас просто перерахували і переконались, що ми тут. Ніхто не казав ні про яке звільнення.

Виводили в туалет за будівлею. Ми, поки йшли, оглядались. Малювали собі мапу, де їх кулеметники, де там будинки і як нам діяти у разі чого. Раптом когось повели б на розстріл, то хоч когось із них можна було з собою забрати.

Серед полонених, яких ми взяли 20 серпня в Іловайську, був один із позивним «Француз». Але ми не знали тоді, хто це. І наша розвідка не знала. Він виявився палким прибічником «русского мира», впливовою людиною серед сєпарів, їхнім фінансовим спонсором. На нього можна було весь наш батальйон поміняти, якби знали, хто він такий. Наші просто не встигли його допитати і дізнатися про це. Саме через те, що «Француз» був серед полонених, і затіяли переговори. Загалом тоді було звільнено 9 наших добровольців. Як їх відбирали — не знаю. Чи наші «запросили», чи тут уже відбирали.

Коли «Француза» обміняли, він прийшов до нас. Уже в гіпсі, бо «Сімьорка» в Іловайську йому ногу зламав. Показував: «Цей бив і цей бив». То цього «Сімьорку» першим вивели. Били його ледь не до смерті. Назад його заносили на ношах. Так до кінця він ходити фактично вже не зміг.

Повернення додому

Забігає охоронець: «Никитин. На выход. С вещами».

Я не розумів, куди мене кличуть. Бувало, заходили вночі, забирали отак когось «на вихід». І ніхто не знав, куди людина дівається. Я вже подумав, що вони дізналися, що я живу у Торезі. У мене ж паспорт серії «ЕВ», а це Кіровоградська область. Тому думав, що здав мене хтось. Думки різні були.

Вивели на КПП. Стоїть Рубан (Володимир Рубан — учасник переговорної групи, голова ГО «Офіцерський корпус». — **Авт.**). Підходить потім ця їхня Дар'я Румянцева — журналіст російський чи «деенерівський». І з диктофоном до мене:

— А почему вы такой белый?

— А який я маю бути, сидячи в підвалі? Засмаглий?

— А что вы планируете делать дальше?

— Якщо стан здоров'я дозволить, візьму зброю в руки і далі піду воювати...

Вона кинула ручку і блокнотик. А Рубан підійшов до мене і каже: «А тепер вирішуватиметься твоя доля щодо обміну. Бо я тебе звідти покликав, а ти це сказав. І тепер вони думатимуть, чи варто тебе відпускати». (А звідки я знав, де я?! Чому мене туди привели? Я казав, як думаю, і все. Я навіть Рубана не знав тоді, а цю журналістку тим паче).

Рубан сказав, що чекаємо 15 хвилин. За цей час вони мають усе вирішити. Дав мені пачку сигарет: «Стій тут. Кури». Одну за одною курив. А сам пішов розмовляти з «Ташкентом» (Олександр Тимофеєв, «Ташкент» — особистий охоронець ватажка «ДНР» Олександра Захарченка, пізніше — так званий міністр доходів і зборів «ДНР». — **Авт.**)

Потім вийшов, каже: «Сідай у машину, швидко». Дав мені коньяку, щоб я трохи заспокоївся.

Як мені сказали, пригнали великий автобус, який мав забрати полонених з Луганська і з наших ЗСУ. Я не знав, як я в той список потрапив. Він привіз сюди будматеріали для відновлення. На них нас і виміняли. Він планував забрати повний автобус людей, а забрав тільки сімох. Шість із ЗСУ і мене — добровольця. Згодом виявилось, що моя дружина йому телефон «обривала»...

P. S. За два місяці він лише один раз зміг зателефонувати дружині. Побачивши світ поза підвалом, довго не міг звикнути до того, що тут вирує життя. А вдома тривалий час не міг звикнутися із тим, що тут йому нічого не загрожує і можна не чекати пострілів. Ще певний час потрібно було доводити, що він обороняв країну від загарбників, — щоб отримати статус УБД. Його реабілітація, завдяки підтримці дружини, донечки та команди психологів, завершилась півтора року по тому.

Згодом Микола Нікітін очолив Знам'янську спілку учасників АТО, щоб допомагати таким, як сам, військовим, які пройшли пекло, а потім змушені збирати папірці, щоб це підтвердити. Але попри все він залишився Українцем і Людиною з великої літери.

Ольга ТКАЧЕНКО.

Кіровоградська область.

Фото надано автором та з memorybook.org.ua.

28 серпня у дружини був день народження. А я не зміг зателефонувати

Я не знаю, що я можу зробити для України: сісти до в'язниці чи виїхати?

РОСІЙСЬКИЙ СОЛДАТЕ, КИДАЙ РУШНИЦЮ, ІДИ ДОДОМУ

«Невже в Росії сьогодні справді хтось вважає, що «є речі важливіші, ніж мир»? Якщо такі безумці є, то наш обов'язок і наше право — сказати божевіллю: «Ні!». Так закінчується остання петиція росіян до президента путіна. Тисячі громадян сусідньої країни стурбовані передвоєнно-психіатричними росТБ-шоу, на яких «кращі уми» переконують: радіаційний попіл — це нормальна самооборона. Начебто на Росію хтось збирався нападати. Більше того, ці ж «уми без розуму» стверджують (але є росіяни, котрі таки вірять), що завдяки війнам може успішно розбудовуватися економіка й життя в бомбосховищах тільки продовжується. Росіяни, не вибирайте війну! Політика кремля не варта життів. Така політика брехні й агресії без людських цінностей взагалі нічого не варта. У нас одне мирне майбутнє, поки серед вас є мислячі й гідні поваги!

Данило ТІКАНОВ (Магнітогорськ—Смоленськ, звукорежисер радіо):

— Українці, зрозумійте одну річ. Не путін, то запутін (хто завгодно), але він вас давитиме до кінця. Це принцип «совка». Ця міль недаремно нині себе оточує подібними. Він так просто не відчепиться. Навіть коли здохне, смердітиме. Буде заважати, лити кров, чіпляти. Зрозумійте, «путін» — це ідея й водночас саркома. Путін — це абсолютне зло. Нелюдь. Недолюдина. З його смертю не зміниться нічого в цій убогій країні. До прикладу можу згадати свій останній візит до України. Це був 2008 рік. Крим. Люди, я взагалі ніколи політикою не цікавився. Я — музикант, працював на радіо. Я йшов до моря і почув фразу якихось упирів. Бритоголові у драних, не випраних шортах, просто голосно так ляпнули: «Одни бЕндеровцы кругом» — і на мене так косо глянули. Я не знаю, може, в мене на лобі написано, що я «бЕндеровец», але саме тоді я надав цій репліці особливого значення. Тобто спочатку я її не зовсім зрозумів, тому що, знаючи історію, ніяк не міг звести кінці Бандери й Криму з Україною. Але потім усе пішло по повній.

Маленький відступ. З дитинства, в Росії, з дитячого садка, насадження шовінізму йде вже дуже давно. Зміст його такий: хто не совєцький — той ворог. Зверніть увагу, так усе відбувається й нині.

Я в підлітковому віці два роки поспіль лежав у НДІ в Пітері. У мене було, власне, і є, заїкуватість. Нас, дітей, там намагалися лікувати, вивчати тощо. Я ось про що. У нас була група. Дві палати — хлопчики, дві палати — дівчата. Середній вік — 12—14 років. Рік 1986-й. Діти з усього СРСР. І фішка в тім, що всі — ЗАЇКИ. Ніхто нікого не принижує, всі однакові у своїй недузі. Ми дуже там усі здружилися. Були хлопці із Грузії, Вірменії, Прибалтики, з України. Але... Це був Совок. А ми — діти. Жодних сварок, образ, бійок, принижень — усі заїки.

Минуло багато часу. Я з'їздив до Європи. Подивився світ. Я виріс. Але політика мене ніяк не стосувалася. Взагалі. Я музику люблю. Я завжди вважав, що живу у світі, а не в конкретній країні.

І тут Майдан... Крим. 2014 рік. Перше відео з невпізнаними бурятами... або, хто там ще,.. трактористами...

Мені не треба було більше нічого пояснювати. Я все зрозумів першого дня.

Мені пощастило з батьками. Вони теж зрозуміли все, але трохи пізніше. Що було потім? Я просто переключився на події в Україні. І не тому, що я так раптом полюбив Україну. І, власне, навіщо мені її любити? Я переключився на всі ці події. На Майдан. Я закинув музику, кіно й просто став шукати інформацію про країну, яку дотепер не бачив.

Я — реально, чесно — вважав, що Україна живе й житиме своїм, не залежним ні від кого, життям! Тому мені не було особливого інтересу спостерігати за цим процесом. Інша країна. Інший менталітет. Про менталітет я можу ще сказати багато. Але це неважливо. Важливо, що Росія... (ні, читай: Путін) не дає Україні вилізти з болота, до якого її загнав його царьок. Я не знаю, що я можу зробити для України: сісти

14 жовтня — Міжнародний день солідарності з Україною. «Зупинити Путіна — зупинити війну». Громадські активісти проводять пікет у центрі Москви на підтримку України.

до в'язниці чи виїхати з росії? Або чекати, що зміниться влада?

Отже, повертаючись до початку. Не зміниться влада тут.

У жодному разі. Народ України показав своє обличчя на Майдані. Люди, це історія вже! Це повага. Ви особливий народ. Я за вас тримаю кулаки із самого початку. Ви — приклад. Слава Україні!

Олександр БОБЕНКО (Санкт–Петербург, менеджер проектів, інженер):

— Чи варто писати про події нещодавньої історії, про те, як я вражений Майданом чи засмучений анексією з окупацією, коли вже стільки тексту навколо? Напевно, спробую про інше.

Почну з того, що Росії... бути не повинно. Це не країна, а кошара для розумово відсталих. Потрібно сподіватися не на те, що вона зміниться, а на те, що вона зникне як державне утворення. У принципі, все вже до цього йде. Головне — простежити, щоб нічого не залишилося.

Кожна диктатура щонайперше підминає під себе ЗМІ, перетворюючи їх на рупор своєї пропаганди, перед якою ще жоден народ не встояв. Механізми пропаганди діють на сучасне стадо майже з тією ж ефективністю, що й на древнє. Здається, що «все-таки ми люди, чого ви репетуєте», але «Ерефія» — це трохи гірше, ніж будь-яка інша країна. Тому хотів би застерегти тих, хто продовжує сподіватися на те, що коли-небудь усе закінчиться, а дика Пахомія, відмившись від крові, віднайде раптом людську подобу. Цього не станеться.

Так, є приклади, фашистських режимів, на зміну яким прийшли відносно вільний ринок і демократія, але навіть після цього залишаються «люди», які ностальгічно згадують нацистську ковбасу, дешеві фольксвагени й залишене євреями столове срібло. І це без багатовікового оскотеніння, коли загальне рабство перемежовується із громадянською війною й навпаки.

Шлях знаходження спокійного сусіда в особі Росії міг би лежати через принципи змінюваності влади й федералізм, але, повторюся, цього не буде. Це просто немає кому робити. Мислячі люди біжать (або намагаються втекти — евакуюються) з Лишньохромосомії. І назад вони вже не повернуться. Усе, що має стосунок до «держави» або приватного бізнесу, заповнено в найкращому разі злодійкуватими деградантами. Люстрація на такому тлі неможлива.

Моделюючи падіння путінського режиму, безумовно, можна буде спостерігати відлигу на кшталт хрущовської, але це не змінить суті рашизму. Тому завжди потрібно пам'ятати, що із сусідом щось не так, і стежити, ЩОБ ЗБРОЯ БУЛА ПІД РУКОЮ.

При цьому необов'язково будувати паркани, рови й уводити візові режими — це зайва витрата коштів. По-перше, звичайні, навіть сильно зомбовані, свинороси не несуть загрози, а терористам з окупантами візи не потрібні. По-друге, паркани і внутрішні візи «Ерефія» введе самостійно, інакше раби розбіжаться хто куди. В Україні ж іще працює система із двох паспортів? Прописки, напевно, вже немає... Усі ми пам'ятаємо, звідки це і як воно працювало раніше. Подивіться на Північну Корею, зрештою, це ж не США відгородили узбережжя парканом із колючим дротом.

Узагалі, ніколи ми не будемо братами... І слава Україні!

Ольга АЛФЬОРОВА (Архангельськ, учитель):

— Думаю, що Україна — це самостійна держава зі своїми законами й територією. І ніхто не має права їх порушувати, навіть із «кращих міркувань»! Те, що робить пр-т путін, — злочин, і за ним повинно йти ПОКАРАННЯ! Нехай для всіх Українців дні будуть тільки добрі й щасливі! Слава Україні!

Владислав БОЯРОВ (Самара, інженер, журналіст):

— Із Самари з любов'ю

За Майданом я почав стежити далеко не одразу, та й привід був дивний: восени 2013 року президент України Віктор Янукович був викликаний на килим президентом іншої держави, після чого розвернув свою політику на 180 градусів. Не велів Путін вступати нам до Євросоюзу, отже, ми й не будемо.

Далі — цікавіше. У лютому драма переростає в трагедію: розстріл Майдану, «евакуація» Януковича в Росію (я не вірю, що він виїхав добровільно), і практично одразу російські військові починають захоплювати об'єкти в Криму. Проте навіть тоді не вірилося, що Путін зважиться на захоплення чужої території...

Із 2004 року я займаюся комп'ютерною журналістикою. Стаття, що я написав 20 березня 2014 року, починалася так:

«З'ясувалося, що в цей день на площі Куйбишева була організована всенародна радість із приводу відторгнення Криму в України під назвою «Хоровод дружби», всі під'їзди до неї було перекрито, стали прилеглі вулиці, а далі метастази розповзлися по всьому місту. Узагалі, хороводоводівник із мене вийшов ніякий.

Я народився у Львові ще за Сталіна, все життя прожив у Самарі, Батьківщиною, яка з великої букви, зрозуміло, вважав СРСР, а коли моя велика Батьківщина розділилася, то не побачив у цьому нічого страшного. У Львові я вчився тільки трохи більш як рік у старших класах, але там мені було набагато краще, ніж у Куйбишеві: люди, що оточували, були м'якіші й добріші. Це вже потім я прочитав про Бєзим'янлаг і зрозумів, звідки стільки жорстокості...

Коли з'явився Інтернет і соціальні мережі, відстань перестала нас розділяти, я знайшов багатьох львівських однокласників. А кордони нас ніколи й не розділяли: в 2012 році мені пощастило з'їздити до Києва, звідти до рідного Львова, і якось не помітив, що потрапив до чужої країни.

...А вчора львівський однокласник написав такі слова:

«Нині я просто згадую своє дитинство і юність, які прожив на Зеленій, 18, (школа під 22-м, вона й тепер російська). У нас у 2-поверховому 14-квартирному будинку жили українці, росіяни, поляки, євреї, татари й мордва (мої батьки з Ковилкіно, 7—8 годин їзди від Москви). Ми всі жили, як одна родина, і не було жодних розбіжностей ні з мовних, ні з національних ознак. І за 62 роки, прожиті тут, мені ніхто не забороняв розмовляти російською. Так, у нас є й націоналісти, але ми якось самі з ними розбираємося. Людей дістала прогнила, бандитська й корумпована система до самих «гланд»...».

І про Крим. Він прив'язаний перешийком до континентальної України, як плід пуповиною до матері, і без неї не може існувати суто технічно. Тому відрізати Крим від континентальної частини України неможливо, а отже...».

Реакція, людини, котра, як мені здавалося, за ці 10 років стала моїм другом, була для мене зовсім непередбачуваною. Він обізвав мене «бандерівцем», щось казав про вбивство Ярослава Галана, перестав зі мною спілкуватися й співробітничати. І не він один. Більшість моїх колег — технічних журналістів бурхливо раділи російському вторгненню на Україну, мріяли про «Новоросію» і про те, що незабаром наші танки будуть у Києві, а там, дивись, і у Львові.

Тоді я думав, що треба просто почекати. Люди побачать, що ніяких фашистів в Україні немає, що Т.В.О. президента замість зниклого призначив цілком легітимний парламент, а вже коли відбудуться вибори, все стане на свої місця. Але ні, Росія продовжує марити жидобандерівцями, а мій друг продовжує вважати, що в Україні пригноблюють росіян, і не подає мені руки.

Тому сказати українцям я можу тільки одне: тримайтеся й забудьте про Росію, вона ще довго не буде вам дружньою країною. Зміцнюйте кордони, розвивайте армію, вступайте у військові союзи.

І не думайте, що росіяни в якийсь момент прозріють і жахнуться своїх злочинів. Самі — не прозріють. І як нині не хочуть пам'ятати про злочини в Катині, так і не хотітимуть пам'ятати про злочини під Іловайськом.

Підготувала Наталія ЯРЕМЕНКО.

Фото Василя ПЕТРОВА.

ЛИСТИ З ДОНЕЦЬКА

Салют, homo soveticus!

Напередодні так званого праймерізу до мене заявилися дві рішучі дами середнього віку.

— Ми реєструємо виборців на праймеріз, — пояснили.

Хоча про цей захід місцеве ТБ всі вуха продзижчало, але для порядку я все-таки запитав:

— А що це таке? Для чого й кому потрібно?

— Це попереднє голосування за кандидатів у місцеві органі влади, — пояснили візитерки, а потім довго й незрозуміло пояснювали суть. Коли я сказав, що в цих закордонного походження іграх брати участь не бажаю, дами перейшли до погроз:

— Ви що, проти республіки? Вам не подобається нова влада? Тоді для вас — валіза, вокзал, Київ!

Так, ось такі порядки в Донецьку: не згоден — вимітайся геть. І це стосується не тільки так званих виборів. Точніше, пародії на них. Усе це дуже нагадує пріснопам'ятні радянські порядки з відомим гаслом: хто не з нами, той проти нас. Отже, ворог народу.

Приклади відродження порядків радянського соціалізму тут зустрічаються, що називається, на кожному кроці. У так званій «ДНР» мало не щотижня проводять мітинги з різних приводів. Але не думайте, що жителі дуже люблять на них тусоватися. Тут майже як у відомого поета: і ту-таки шахтарську рать пройдисвіти й дармоїди зганяють на площу репетувать. Неявка на мітинг пов'язана з ризиком втратити роботу, знайти яку — все одно що смарагд на дорозі.

Ось на Набережній товчеться група людей. З'ясовується: йде здавання норм ГПО. (Не забули? Це суто радянська абревіатура: готовий до праці та оборони; за здавання встановлених норм видавався значок). Загалом, фізкультура, безумовно, корисна, але, як будь-яка добра справа, це в СРСР перетворювалося в обов'язалівку й порожню формальність.

Прояви сталінського соціалізму спостерігаються скрізь. На селі відроджують колгоспи, у школах — піонерські організації, пожвавлюють комсомол. Загалом, виховується homo soveticus.

Особлива пісня — це життя верхівки псевдореспублік, де триває гризня як у павуків у банці. Борються за владу не на життя, а на смерть, як у незабутні сталінські часи. Неугодних звинувачують у зраді ідеалам і зрадництві. Соратник Захарченка Ходаковський викриває патрона у зв'язках із криміналом, зампрокурора Донецька звинувачено в корупції й заґратовано, луганський ватажок заарештував прем'єра свого «уряду» за нібито організацію путчу, який, схоже, від прикрості, повісився в сізо. Потрапив під роздачу й замначальника місцевої міліції. Про інших уже немає що сказати...

Загалом, будується сталінський соціалізм з урахуванням місцевих умов. От тільки для повного щастя колимських таборів не вистачає. Але є надія їх отримати — адже недаремно ватажки бажають приєднатися до Росії.

Сергій ПЕТЬКО.

Донецьк.

Фото автора.

На привокзальному майдані станції Баришівка, що на Київщині, відкрито меморіальний знак на честь козаків УНР, які загинули у лютому 1919 р. на річці Трубіж, зупиняючи більшовицько–московські війська, котрі йшли на Київ, *повідомляє наш кореспондент Світлана Чорна*

Комунальний заклад «Острозький обласний ліцей–інтернат з посиленою військово–фізичною підготовкою» відзначив своє 15–річчя. Тут відбулася інавгурація ліцеїстів першого курсу та церемонія складання урочистої клятви на вірність Вітчизні. Традиційно кожен першокурсник отримав у подарунок Біблію, *передає наш власкор Олександра Юркова*

Сурогатний алкоголь знову забирає життя

Останнім часом у Харківській області від алкогольного отруєння померло понад 40 осіб. Минулими вихідними зафіксували ще три смертельні випадки. Ситуація стає настільки небезпечною, що керівництво міста проводить у зв'язку із цим спеціальні наради, а голова облдержадміністрації просить допомоги в співробітників поліції з інших регіонів.

Нові випадки отруєння зі смертельним результатом зареєстровані в селі Слобідське Харківського району й у смт Високий. Загальна кількість отруєнь сурогатами алкоголю в області становить 91 осіб, померло — 44.

Перший заступник харківського міського голови Ігор Терехов провів нараду із правоохоронцями й керівниками райадміністрацій з питань закриття незаконних точок продажу алкоголю.

— У Харкові працює величезна кількість незаконних точок продажу алкоголю, а це неприпустимо, — заявив Ігор Терехов.

Він зазначив, що керівники райадміністрацій підготують списки всіх незаконних точок продажу алкоголю і передадуть у поліцію. «Правоохоронці нарешті повинні навести лад. Люди постійно звертаються до нас із проханням закрити ці гендлики».

Однак начальник патрульної поліції Харкова Ольга Юськевич каже, що самостійно правоохоронці не можуть розв'язати цю проблему. Поліція потребує допомоги міськадміністрації та громадськості.

ДОВІДКОВО

Станом на 17.10.2016 р. в країні зареєстровано 140 випадків отруєння фальсифікованим алкоголем, із них зі смертельним результатом — 63.

— Спільно ми відпрацюємо це питання. Із головами адміністрацій установимо, де є незаконні точки продажу алкоголю. Можливо, до цієї роботи долучиться фіскальна служба. Потрібна пропаганда серед населення. Якщо люди бачать, що ведеться незаконна торгівля, вони можуть не тільки сповістити про це за номером «102», а й підійти й сказати про це поліцейському на вулиці, — каже Ольга Юськевич.

Але Ігор Терехов вважає, що саме поліція зобов'язана виконувати сумлінно свою роботу й зупинити незаконну торгівлю алкоголем у місті.

— Скажу відверто, що саме дільничні «кришують» цей бізнес, — заявив він на спільній нараді міської влади з поліцією та керівниками районів.

Микола КОСИЙ.

Харків.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

ТИМ ЧАСОМ

У Києві вчора відбулася прес-конференція на тему: «Хто відповість за смерть українців від фальсифікованих продуктів?» Її учасники наголосили, що, на жаль, усі ці сумнівні алкогольні напої продаються переважно через Інтернет, що фактично не регламентовано законодавством. В ідеалі ж реалізацію продуктів повинен здійснювати суб'єкт господарювання, котрий має всі дозвільні документи, зокрема і реєстрацію потужностей. Реалізатор також повинен мати всі необхідні документи і на саму продукцію. Та беручи до уваги брак регламентації, зазначалось на прес-конференції усім профільним організаціям, що відповідають за безпеку харчових продуктів і обіг спирту, необхідно об'єднатися і провести комплексну перевірку. Зупинити торгівлю через Інтернет також можна шляхом відкриття кримінальних проваджень, але при цьому громадяни повинні звертатися зі скаргами. Ну а загалом усі любителі оковитої мають самі визначитися, труїтися їм чи ні. Адже юридично притягнути до відповідальності продавця, котрий торгує через Інтернет, дуже складно. Крім того, у разі якщо з'явилися симптоми отруєння, необхідно терміново звернутися до лікувального закладу.

Ще одна жертва оковитої

На Запоріжжі від отруєння алкоголем помер 60-річний чоловік. **«Голос України» вже повідомляв,** що у приміському Вільнянському районі щонайменше вісім осіб були госпіталізовані з отруєннями сурогатним алкоголем. Епіцентром подій стало село Матвіївка. Події відбувалися в період із 1 по 7 жовтня, а 14-го зафіксували нову когорту отруєних. Цього разу четверо. Одного з них, 60-річного чоловіка, врятувати не вдалося.

Правоохоронці продовжують розслідування. За незаконне виготовлення підакцизних товарів з недоброякісної сировини винуватцям загрожуватиме від 5 до 10 років ув'язнення.

Леонід СОСНИЦЬКИЙ.

Запоріжжя.

ТЕПЛОПОСТАЧАННЯ

На проблемні будинки вкажуть батареї

У Сумах опалювальний сезон для лікарень розпочали з 7 жовтня, а для житлових будинків — із 11-го. Однак через тиждень після цього 47 сумських багатоповерхівок ще залишалися без гігакалорій. Подачу тепла заблокували пориви мереж, несправність або крадіжки запірної арматури та повітряні «пробки» у трубах.

Директор департаменту інфраструктури міськради Григорій Яременко запевнив, що за тиждень тепло буде скрізь. А міський голова Олександр Лисенко наказав узяти проблемні будинки на замітку і наступного року саме з них розпочати ремонт житла в Сумах.

Володимир ЧЕРНОВ.

Сумська область.

Школи і дитсадки опалюють, та не всі

П'ятдесят чотири тисячі учнів у 326 школах Кіровоградщини навчаються сьогодні в теплих класах. Як запевнив начальник управління освіти, науки, молоді та спорту облдержадміністрації Володимир Таборанський, ці навчальні заклади опалюють, а температурний режим приміщень відповідає санітарним вимогам. Не опалюють лише ті школи, де тривають осінні канікули. Таких — третина.

— У дитячих садочках також подачу тепла забезпечено в усіх населених пунктах, крім Кропивницького та Світловодська. До початку централізованого опалення тут увімкнуть електронагрівальні прилади, — повідомив Володимир Таборанський.

Водночас начальник управління освіти міськради обласного центру Лариса Костенко отримала попередження від міського голови Андрія Райковича через незабезпечення в дитсадках міста належного температурного режиму. Як виявилося, в деяких закладах температура в приміщеннях не перевищує 13—14 градусів.

Петро МЕЛЬНИК.

Кіровоградська область.

Відкрили пам'ятник провіднику ОУН

До списку пам'ятників українському політичному діячеві, провіднику Організації українських націоналістів Степану Бандері додався ще один — у місті Дубно на Рівненщині** (на знімку)**. Його автор — відомий український скульптор й архітектор Віктор Рожик із Житомирщини.

Євген ЦИМБАЛЮК.

Млинів Рівненської області.

Фото автора.

Завтра середньої освіти: стратегія розвитку

Про це говоритимуть 20 жовтня на загальних зборах Національної академії педагогічних наук України.

Експерти, які зберуться в Інституті педагогіки НАПН, не оминуть увагою і нещодавно ухвалений парламентом у першому читанні проект закону «Про освіту». Документ покликаний започаткувати шкільну реформу, проте щодо стратегії і тактики перетворень в суспільстві ще й досі немає консенсусу.

Нагадаємо, що згідно із ухваленим законом середню освіту діти здобуватимуть на рік довше: до 1-го класу 12-літньої оновленої школи вони підуть у 2018-му.

Серед іншого законопроект передбачає добровільну сертифікацію вчителів. Після проходження цієї процедури педагоги отримуватимуть надбавку до зарплати. Учителі зможуть обирати різні шляхи підвищення кваліфікації. Закон передбачає підвищення соціального статусу та оплати праці вчителя.

Анна СМІЛЯНСЬКА.

КАЛЕЙДОСКОП ВІСТЕЙ

Знайдуть спонсорів — навчать усіх охочих

Перед тим, як іти до війська — на строкову службу чи за контрактом, — вінничани можуть навчитися азів військової справи на п'ятиденних курсах, організованих облвійськкоматом. Майбутніх військових навчать поводження зі зброєю, вміння розбирати і збирати автомат, прийомів самозахисту, рукопашного бою, орієнтування на місцевості, пошуку шляхів виходу зі складних ситуацій тощо.

У перший набір записалося 15 осіб. У військкоматі приємно здивовані, що серед претендентів — двоє дівчат. Тож щойно знайдуть спонсорів, які оплатять роботу залучених інструкторів та проживання слухачів, котрі приїдуть з районів області, такі курси будуть доступні кожному охочому.

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

Затримано підозрюваних у побитті іноземця

На автостанції Житомира поліцейські затримали чотирьох осіб, яких підозрюють у причетності до жорстокого побиття громадянина Ізраїлю вночі з 6 на 7 жовтня. Потерпілим виявився рабин Дойч. Його непритомного знайшли неподалік залізничного вокзалу. У реанімаційному відділенні обласної лікарні постраждалому діагностували складні травми голови. Було зроблено кілька операцій у Житомирі та Києві, потім ще одну в Ізраїлі, куди його доставили літаком. Підозрювані — двоє чоловіків 21 і 40 років та двоє неповнолітніх дівчат 13 і 16 років. Троє нападників — жителі Закарпаття, ще одна — з Вінниччини. Побивши іноземця, вони відібрали в нього дорогий мобільний телефон та значну суму грошей.

Оксана ЛУК'ЯНЕНКО.

Житомир.

ЦИФРА

752,4 млн. грн.

спрямовано у жовтні на пенсійні виплати та грошову допомогу на Львівщині. Це 64,5 відсотка місячної потреби, повідомляють у Головному управлінні Пенсійного фонду України в області.

Христина ГОРОБЕЦЬ.

Одесити прагнуть чути голос правди

Президент благодійного фонду «Циацан» (у перекладі з вірменської — веселка) Месроп Хачатрян уже протягом 25 років допомагає 120 одеситам, які опинилися за межею бідності. Для них організують щоденні безплатні гарячі обіди, надається матеріальна допомога.

На прохання одеситів Месроп Жоржикович прийняв рішення про організацію благодійної передплати. Його підопічні обрали газету «Голос України». Свій вибір вони пояснили просто: «Хочемо чути голос правди». З 2017 року сто одеситів стануть новими читачами газети «Голос України».

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

Одеса.

Митники–хабарники залишаться без посад

На Закарпатті Геннадій Москаль вручив почесні грамоти ОДА співробітникам управління захисту економіки в області, котрі минулого тижня викрили хабарників на пропускному пункті «Малі Селменці», що на україно-словацькому кордоні. Нагороди отримали начальник відділу Назар Корж, заступник начальника відділу Юрій Газа та старший оперуповноважений Микола Рошко.

Голова ОДА, як повідомляє його прес-служба, також доручив начальнику Закарпатської митниці ДФС розформувати особовий склад відділу митного оформлення «Малі Селменці» й призначити туди нових людей. Крім того, за словами очільника області, найближчим часом за допущені порушення переформатують і керівництво митного посту «Тиса» на україно-угорському кордоні. Відповідні документи спрямовані на підпис голові Державної фіскальної служби.

Василь НИТКА.

Закарпатська область.

У США успішно запустили ракету «Antares» з українським ступенем (Економічна правда)

Столиця Холодноярського краю вклонилася землякам

По-родинному тепло і зворушливо відзначили День села у мальовничих Мельниках, гайдамацькій столиці Холодноярського краю.

У Будинку культури, де яблуку ніде було впасти, місцевий краєзнавець Ольга Зінченко розповіла про історію села — від козацьких часів до сьогодення. Сільська молодь поклала корзини з квітами до пам'ятників холодноярським борцям за волю України, жертвам Голодомору та загиблим у Другій світовій війні **(на знімку)**. Організатори свята — голова села Сергій Ананченко та депутат сільради, багаторічний керівник Будинку культури Людмила Зубенко — привітали старожилів Мельників, подружжя, котрі прожили у парі понад півстоліття, та новонароджених мешканців села. Про минуле і сучасне життя мельничан було продемонстровано змістовний відеофільм. Від газети «Голос України», яку в селі читають понад півсотні родин, автор цих рядків вручила подарунки листоношам Тетяні Гах, Тамарі Демко та Ірині Герасимовій.

Завершилося свято чудовим концертом, спортивними змаганнями, частуванням холодноярською юшкою, чумацькою кашею та трав'яними чаями.

Ліна ЛЕБЕДЕНКО-ТИТАРЕНКО.
Черкаська область.
Фото автора.

Переорієнтувався на інші ринки

Один з найбільших в Україні виробників пакування з гофрованого картону ПАТ «Рубіжанський картонно-тарний комбінат» днями відзначає 25-річний ювілей. Як зазначив у своєму вітанні з нагоди ювілею голова Луганської ОДА Юрій Гарбуз, «попри надскладні виклики підприємство ні на день не припиняло роботу».

За час свого існування комбінат утричі збільшив виробничі потужності. За сталої роботи середньомісячні обсяги виробництва тут становлять 250 млн. грн. За 25 років випущено майже 3,5 млрд. кв. м гофротари і понад 3,5 млн. тонн картону та паперу. Широкий асортимент продукції та висока якість, що відповідає міжнародним стандартам, стали запорукою міцних партнерських відносин з компаніями зі світовим іменем. Головне, що попри труднощі комбінат зумів переорієнтувати свою діяльність з російського ринку на ринки Африки та Азії. Події останніх років, пов'язані з воєнними діями у регіоні, звісно, позначилися на темпах розвитку. Втім, комбінат поступово нарощує обсяги виробництва та продажів. Водночас реалізує важливі соціальні проекти, підтримує Збройні Сили України, міську лікарню, музей, школи та палаци культури, а також надає адресну допомогу соціально незахищеним громадянам, ветеранам війни, талановитій молоді.

Павло ВОРОНЦОВ.
Луганська область.

ФОТОФАКТ

Біля будівлі Верховної Ради відбулася антикорупційна акція з вимогою подати декларації, як цього вимагає закон.

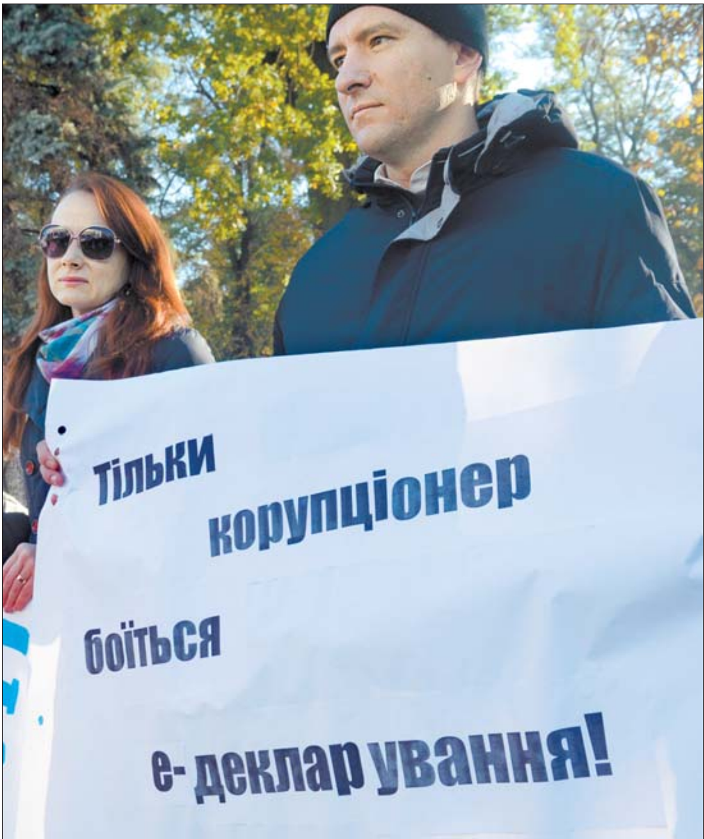

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

На останній Січі заклали парк

Парк козацької слави заклали волонтери та члени козачих формувань на Кам'янській Січі у Бериславському районі Херсонщини для увічнення пам'яті січовиків. Щоб сучасники не забували про кручу над Дніпром, де 1709 року заснували останню козацьку Січ, тут збираються ще й відновити вхідну браму давно зруйнованої фортеці. А для початку заклали пам'ятну капсулу.

Сергій ЯНОВСЬКИЙ.

Херсонська область.

Фото агенції новин «24 Таврія».

РЕГІОН: ПОЛТАВЩИНА

Футболіст подарував майданчик для розваг і тренувань

Капітан «Ворскли» Володимир Чесноков власним коштом придбав обладнання для активного дозвілля дітей у Глобиному, що на Полтавщині. Саме в цьому районі майбутній гравець Прем'єр-ліги виріс, навчався у школі, тут і нині живуть його батьки, друзі.

Дитячу гірку, гойдалку, баскетбольний щит, турнік та інший інвентар для розваг і занять спортом за погодженням із міськрадою встановили на майданчику, розташованому на розі вулиць Лобановського та Мелодійної. Свого часу неподалік мешкав і Володимир. Футболіст сподівається, що завдяки тренуванням і наполегливій праці юні земляки в найближчому майбутньому зможуть перевершити його спортивні досягнення.

Скорострільність «африканки» вражає

У селі Бодаква Лохвицького району, що на Полтавщині, виявили черговий спалах африканської чуми свиней. За попередніми даними, спалах інфекційної недуги стався після того, як один із місцевих мешканців придбав свинину на базарі, а потім згодував залишки їжі домашнім тваринам.

Те, що йдеться саме про АЧС, уже підтверджено лабораторними аналізами. Довкола села фахівці відразу визначили дві зони захисту — охоронну та наглядову, вживають необхідних карантинних заходів.

Водночас на Полтавщині триває карантин, запроваджений з 6 жовтня у Гадячі і поблизу нього після того, як у підсобному господарстві школи-інтернату зафіксували загибель двох свиней від АЧС. Недугу виявили через три дні(!) після скасування 40-денного карантинного режиму, спричиненого спалахом африканської чуми свиней у Лубенському районі.

Зазначимо, що всі випадки поширення «африканки» зареєстровано в сусідніх районах області. А її скорострільність свідчить про низьку ефективність профілактичних заходів.

Василь НЕЙЖМАК.

СПОРТ

«Динамо» і «Бенфіка» ще не вигравали

Футбол. Як відомо, сьогодні на НСК «Олімпійський» у Києві відбудеться матч групового раунду Ліги чемпіонів між київським «Динамо» і португальським клубом «Бенфіка» (Лісабон). Початок зустрічі о 21:45.

* * *

«Бенфіка» прилетіла до Києва ще в понеділок увечері. В її складі — 21 футболіст. **Воротарі** — Едерсон, Жулio Сезар, Пауло Лопес; **оборонці** — Лісандро, Грімальдо, Луїзао, Нільссон-Лінделеф, Елізеу, Жардел, Нелсон Семеду; **півоборонці** — Фейса, Самаріс, Карілльо, Сальвіо, Піцці, Селіс, Черві; **нападники** — Рауль Гіменес, Мітроглу, Гонсало Гуедес, Жозе Гомеш.

Вдома залишилися травмовані Рафа Сілва, Орта, Жонас і Алмейда.

* * *

Учорашній день був насичений багатьма подіями. Динамівці почали тренування на своїй базі в Конча-Заспі о 14:00. Протягом перших 15 хвилин стежили за цим заняттям представники ЗМІ. А потім відбулася прес-конференція Сергія Реброва.

Гості працювали на НСК «Олімпійський» (почали о 17:45). Тренер «орлів» Руй Віторія о 18:45 почав спілкування з журналістами.

Наставники обох команд наголошували на важливості зустрічі, обіцяли, що їхні підопічні діятимуть зібрано і з максимальною віддачею. До речі, в активі «Динамо» і «Бенфіки» після двох турів лише по одному очку. Вони ще не виграли жодного матчу в групі.

* * *

І насамкінець інформація про арбітраж. Рефері на київський поєдинок призначено іспанця Давида Фернандеса Борбалана. 43-річний підприємець із Альмерії судить міжнародні матчі з 2010 року. І він нам добре знайомий, бо в його активі минулорічний матч Ліги чемпіонів «Маккабі» (Ізраїль, Тель-Авів) — «Динамо» (0:2) і зустріч 2010 року Україна — Англія (U-19, 1:1).

На лініях йому допомагатимуть Роберто Алонсо та Рауль Кабанеро; функції додаткових арбітрів, котрі стежитимуть за подіями біля воріт команд, виконають Гав'єр Естрада та Гуан Мартінес Мунуера; четвертий арбітр — Дієго Барберо Севілья. Всі — співвітчизники Борбалана.

З квартетом визначилися

Біатлон. Президент ФБУ Володимир Бринзак розповів про підготовку жіночої збірної України до нового сезону.

За словами Володимира Михайловича, в естафетній четвірці Валентину Семеренко, котра проходить лікування, замінить 21-річна Анастасія Меркушина:

— Нині збірна України у хорошому стані. Всі здорові і тренуються, готуються до першого снігу. До речі, не факт, що Валентина Семеренко пропустить сезон. Вона збирається виступати, планує ще у цьому сезоні приєднатися до збірної. Не знаємо її фізичного стану, готовності, але вона дуже хоче виступати. Можливо, повернеться до збірної ще до нового року або посеред сезону. Також не треба забувати про дискваліфіковану Ольгу Абрамову, яка вже зможе виступити на чемпіонаті світу (8—19 лютого в Австрії). Підгрушна, Джима, Варвинець, Меркушина — ось естафетна четвірка на перших етапах Кубка світу.

Німеччина на 80% збільшила кількість туристичних віз, виданих українцям (Економічна правда)

Не запитуйте, хто такий Роман Сущенко...

Однокурсниця затриманого у Москві журналіста Романа Сущенка, якого ФСБ Росії звинувачує у шпигунстві, кореспондент Вінницького обласного радіо Юлія Шипунова із здивуванням сприймає запитання декого з колег: «Хто такий Сущенко?». «Роман дуже порядна людина і гарний професіонал, — каже вона. — Нині не про це треба говорити. Він — українець. Маємо рятувати його з московської буцегарні. Читала, що французи уже створили комітет порятунку Романа, а ми допитуємося, хто він...».

Разом із Сущенком моя співрозмовниця навчалася в Інституті журналістики Київського національного університету імені Шевченка, в одній групі. Романа обрали старостою групи. Здобували другу вищу освіту. Було це понад десять років тому.

— Уже тоді Роман працював у журналістиці, в інформагентстві «Укрінформ», — продовжує Юлія. — Коли чую, що він у званні полковника, то питаю: коли ж дослужився? На це потрібні десятки років служби у війську. Першу вищу він справді здобув у військовому училищі. Та журналістика більше припала до душі і він змінив професію.

Пригадую лекцію про діяльність інформагенцій. Замість викладача її доручили провести Роману. Він розповів усе кваліфіковано й цікаво. Як стверджує Юлія, у їхній групі навчалися тільки двоє хлопців. І обидва Романи. Сущенко був душею компанії. Цінував гумор, вдалі жарти. А ось про сім'ю багато не говорив. Що він гарний сім'янин — приховати від одногрупниць було неможливо.

Протягом останніх шести років працював у Франції кореспондентом Національного інформагентства «Укрінформ».

— За словами Романа, у закордонне відрядження їх відправляють на три чи чотири роки з можливим повторенням терміну, — каже Юлія. — Роман працював уже другий термін. Під час зустрічі у Парижі запитувала його, чи не має наміру залишитися у Франції на постійне проживання. Він відповів: «Ні, повернуся в Україну». Про Москву чи якінебудь справи у Росії ніколи від нього не чула. На його сторінці у соцмережах також не знаходила повідомлень, що їздив до цієї країни. І раптом його звинувачують у шпигунстві. Для тих, хто знає Романа, принаймні з нашої групи, це був справжній шок. Роман — шпигун? Це можна розцінити як невдалий жарт. На жаль, такою є нинішня реальність. Пізніше про це розповіла у великій статті ще одна наша одногрупниця — Оксана Денисова, яка працює у «Дзеркалі тижня».

Про арешт написали з Данії

— За два чи три дні до затримання Романа я відгукнулася у Фейсбуці на один з його матеріалів, — продовжує Юлія Шипунова. — А після того у неділю ввечері, 2 жовтня, отримала листа від ще однієї нашої одногрупниці — Олі Піскун. Вона мешкає у Данії. Звідти її чоловік. Оля дуже активна. Організовує різноманітні акції, одне слово, особа відома. Вона прочитала на одному з сайтів про затримання Романа. Дізнавшись про це, я розіслала інформацію знайомим народним депутатам, правозахисникам. У душі жевріла надія, що, можливо, перевірять і відпустять. Думала, спрацює те, що він акредитований при МЗС Франції, країни, яка є учасником нормандського формату. Він висвітлював переговори нормандської четвірки. Його багато хто знав і в них, і в нас. На жаль, цього не сталося.

За словами співрозмовниці, шпигунство можна приписати будь-якому журналісту. Вони отримують багато інформації. Десь щось почув, десь записав — і вже «шпигун».

У Парижі він сказав: «Познайомлю з такими людьми, яких тобі захочеться запросити до Вінниці»

У 2013-му Юлія Шипунова разом зі своєю мамою подорожували Францією. Два дні провели у Парижі. Роман охоче відгукнувся на пропозицію зустрітися. Однокурсниця каже, що він став ще більш імпозантним. За чашечкою кави запропонував познайомити їх з гарними людьми. Казав, що з ними буде цікаво. Настільки, що навіть захочеться запросити їх до Вінниці. Так воно й сталося.

— Колишня киянка Олена Місталь очолює франко-українську асоціацію в Нормандії, а ще вона — засновник школи мистецтв у Парижі, директор української загальноосвітньої школи державного зразка, а це означає, що атестати про середню освіту цієї школи визнають у нашій державі, — розповідає Юлія Шипунова. — Олена одружена з французом. Дуже активна і цікава людина. Ми зустрічалися у квітні, а вже у червні вона запросила нас з оператором телебачення для детальнішого ознайомлення з тим, як пропагує Україну за кордоном. Ми зняли про це документальний фільм.

Співпраця і дружні стосунки продовжуються дотепер. Щороку Олена запрошує нашу колегу Юлію Шипунову до Франції, і щороку вона, телерадіожурналістка, повертається з цікавими матеріалами.

Як і передбачав Сущенко, у Вінниці побувала Олена Місталь. Ознайомилася з роботою товариства «Україна—Польща—Німеччина». Уклала угоду про співпрацю. Гостю приємно вразили роботи дітей студії «Барви Поділля». Настільки, що вона захотіла, щоб їх також побачили французи. Місталь влаштувала виставку юних майстрів пензля у Франції. Автори робіт особисто презентували їх відвідувачам.

— Після отримання інформації про арешт Романа я зателефонувала Олені, — продовжує Юлія Шипунова. — Вона не відповіла на дзвінок. Натомість написала листа на електронку. Повідомила, що перебуває поруч з Анжелою, дружиною Романа, і їхньою дитиною. Не хоче залишати їх у такий час. Сказала, що вірить, що все буде добре. Знайомі французи просять надавати їм матеріали, які розповідають про ситуацію навколо Сущенка. Така активність на знак підтримки нашого колеги не може не тішити. Французи, як і українці, обурені свавіллям Москви. Так само, як і журналісти в деяких інших країнах Європи, вони провели акції протесту проти незаконного затримання Сущенка. Ніхто не сумнівається, що його ув'язнили незаконно.

— Укрінформ не залишив свого співробітника в біді, — каже однокурсниця Романа Юлія Шипунова. — Найняли адвоката. Його права обстоює Марк Фейгін, який захищав Надію Савченко. Крім того, агентство підібрало матеріали, написані Сущенком. З ними можна ознайомитися на сайті Укрінформу. Це аналітичні статті, інтерв'ю, коментарі, інформації, причому виважені, аргументовані. Припускати, що якийсь з текстів став причиною затримання журналіста, на мою думку, нема підстав.

Роман Сущенко з вінницькою журналісткою Юлією Шипуновою у Парижі, квітень 2013 року.

Фото надано Юлією Шипуновою.

ДОВІДКОВО

2 жовтня громадський рух «Відкрита Росія» на своєму сайті повідомив, що правозахисники Громадської спостережної комісії Москви випадково виявили у камері карантинного відділення Лефортовської в'язниці чоловіка, який виявився українським журналістом. У повідомленні йшлося, що суд Москви заарештував українця Романа Сущенка за звинуваченням у шпигунстві. За їхніми словами, Сущенко попросив правозахисників зв'язатися з консулом України у Москві. Консула не допускали до затриманого понад десять днів.

7 жовтня ФСБ Росії офіційно пред'явило українцю звинувачення за статтею «шпигунство», стверджуючи, що Сущенко є співробітником Головного управління розвідки Міноборони України. Суд арештував українця строком на два місяці.

«Здам зброю — і на поїзд...»

Це були останні слова сержанта однієї з військових частин Збройних Сил України. Телефоном він повідомив сестрі, що збирається додому. Та до рідного села Широка Гребля Хмільницького району на Вінниччині боєць так і не повернувся. Через п'ять днів після тієї телефонної розмови його знайшли мертвим на блокпості біля Дружківки Донецької області. Причини загибелі з'ясовує слідство.

За словами сестри загиблого Галини, Сергій дуже хотів додому. Передусім поспішав до 4-річної племінниці.

— Не можу передати словами, як він любив Алінку, — каже Галина. — Дівчинка у дитсадочку розповідала всім, що в неї дядько — солдат, воїн, герой.

П'ять днів чула слова: «Абонент поза зоною досяжності»

Хвилин через десять після розмови з сестрою Сергій зателефонував їхній сусідці у селі — тітці Зінаїді. Казав, щоб готувалася до зустрічі. Пані Зіна замінила їм матір після того, як три роки тому не стало рідної неньки. Добре серце у жінки. Батько у них помер ще раніше. Сергій мешкав разом із сім'єю сестри. Вона молодша від нього на п'ять років. Розуміли одне одного з півслова.

— Минуло трохи часу після розмови з Сергієм, і я вирішила запитати, чи, бува, він уже не на вокзалі, — продовжує сестра бійця. — Але зв'язку не було. Серце йойкнуло тривожно. Подумала, можливо, в такому місці, де немає покриття. Згодом телефонувала ще і ще. Те саме чула: «Абонент поза зоною досяжності».

Номера телефону когось з побратимів Сергій не залишав сестрі. Казав, їм це заборонили робити. П'ять днів вона провела у нестерпних муках чекання. На шостий збулося найстрашніше. З сільської ради повідомили, що Сергій загинув. Як саме це сталося, поки що не відомо.

— Давайте дочекаємося завершення розслідування, — каже сільський голова Широкої Греблі Олександр Кащеєв. — Я — колишній майор міліції, повірте, знаю, що кажу.

Любив голубів і коней

За інформацією одного з працівників військкомату, який просив не називати його прізвища, є підозра на те, що 29-річного Сергія Шевчука вбили місцеві сепаратисти.

Сергія призвали у липні цього року під час мобілізації. Служив у військовій частині В 4673 ЗСУ. В селі про нього відгукуються як про добру надійну людину. Дуже цінував дружбу.

— Він любив голубів і коней, — розповідає його сестра. — Поки мама була жива, на її обійсті утримував голубів. Міг багато про них розповідати. А ще більше любуватися птахами, стежити за ними. У нас був свій кінь. Сергій називав його другом. Коли не стало мами, він важко переживав втрату. У нього зник інтерес до всього. Голубів випустив. Тільки клітки залишилися. І коня вже не маємо.

Поховали Сергія Шевчука поруч з могилою матері на кладовищі у Широкій Греблі. Перед тим прощання з бійцем відбулося у Хмільнику на центральній площі. Створити сім'ю він ще не встиг.

Висловлюємо щирі співчуття рідним, друзям воїна. Вічна слава Герою!

На знімку: Сергій Шевчук під час тренувань на полігоні «Широкий Лан» на Миколаївщині.

Фото надано сестрою бійця.

Сторінку підготував наш вінницький власкор Віктор СКРИПНИК

Ядерні підсумки і перспективи

До свого 20–річчя «Енергоатом» підійшов у статусі ключового гаранта енергобезпеки країни

Напередодні Державна інспекція з ядерного регулювання подовжила строк експлуатації одного з енергоблоків Запорізької АЕС ще на 10 років. Для пересічного українця це означає не більше, ніж додатковий строк безпечної роботи і стабільного постачання електроенергії. Для «Енергоатома» — величезну кропітку роботу з підвищення безпеки та надійності енергоблока. Але атомники не звикли ховатися від роботи, навпаки, вони мріють не лише про продовження строків експлуатації наявних енергоблоків, а й про будівництво нових, цілком українських, реакторів…

Безпека передусім

Після 2014 року, коли Україна через війну з Росією тимчасово втратила контроль над частиною шахтарських регіонів, а вугільні ТЕС опинились на межі відключення, «Енергоатом» став опорою для всієї української економіки, виробляючи понад 50 відсотків спожитої в країні електроенергії і навіть більше, адже на піку споживання в опалювальний сезон частка АЕС останніми роками сягала 60 відсотків і більше. Саме тоді стала очевидною немарність зусиль із постійного підвищення рівня безпеки, що їх впроваджували в компанії впродовж 20 років.

«Стабільна робота атомних електростанцій, професіоналізм та компетентність українських атомників — запорука зростання економіки України. Саме тому втілення персоналом «Енергоатома» передової міжнародної практики та досвіду експлуатації АЕС, підтримання та постійне підвищення рівня безпеки на них гідні найвищої оцінки та подяки», — заявив у вітальному слові з нагоди 20-річчя компанії Голова Верховної Ради України Андрій Парубій. І додав, що український парламент своєю пильною увагою і законодавчими ініціативами сприятиме подальшій ефективній роботі «Енергоатома», забезпечуючи належний розвиток атомно-промислового комплексу України.

Серед ключових досягнень компанії за 20 років фахівці називають подовження строків експлуатації шести енергоблоків. Це означає, що радянські блоки, вдосконалені фахівцями за сучасними технологіями, так само надійно служитимуть Україні ще впродовж 10—20 років. Утім, цього недостатньо для гарантування відсутності енергодефіциту. Потрібно будувати нові блоки, однак інвестиційного потенціалу для цього немає. Передусім через низький тариф на відпуск електроенергії, який встановлює для «Енергоатома» Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг. Заважає стабільному розвитку атомної генерації і бажання різноманітних фінансово-промислових груп, представлених у вітчизняному політикумі, взяти «Енергоатом» під контроль. Одним із проявів такого бажання стала нещодавня історія з арештом рахунків «Енергоатома» на вимогу маловідомої компанії за копійчаним боргом, що не можна розцінювати інакше, як тиск на підприємство, що гарантує енергетичну безпеку країни.

Варто зазначити відсутність протягом 20 років існування «Енергоатома» аварійних ситуацій, пов'язаних із радіаційною небезпекою. «Формування комплексної системи науково-технічної та інженерної підтримки ядерної енергетики дає можливість компанії багато в чому самостійно забезпечувати стабільну і безпечну експлуатацію діючих атомних об'єктів. АЕС України повністю відповідають світовим стандартам безпеки», — відзначає перший заступник голови Комітету Верховної Ради з питань ПЕК Олександр Домбровський.

«Безпека українських АЕС після Чорнобиля була підтверджена позитивними висновками безпрецедентної комплексної перевірки безпеки. Шість років тому в нашій державі вперше у світі в рамках спільного проекту Україна—ЄК—МАГАТЕ проведено унікальну за масштабами виконаних робіт комплексну оцінку безпеки всіх українських енергоблоків. На кожному з 15 діючих енергоблоків проведено оцінку стану безпеки на основі самооцінки і незалежної перевірки. У жодній іншій галузі персональна відповідальність кожного за долю спільної справи не має такої величезної ваги, як в атомній енергетиці», — каже президент НАЕК «Енергоатом» Юрій Недашковський.

«Ми довели, що безпека наших блоків — на світовому рівні. Це означає, що і персонал, і «залізо» відповідають цьому рівню. І нормативна база відповідає, і організація управління якістю, і багато інших процесів. Українські АЕС — об'єкти світового рівня безпеки і надійності», — додає почесний голова Українського ядерного товариства Володимир Бронніков (директор ЗАЕС з 1986-го по 1996 рік, у 2000-му обіймав посаду в.о. президента «Енергоатома»).

Запорізька АЕС.

Без «старшого брата»

Особливу увагу в «Енергоатомі» приділяють проектам, пов'язаним із зниженням залежності від Росії. «У російському істеблішменті завжди була присутня думка про те, що ядерна енергетика — це один із найміцніших ланцюгів, яким Україна назавжди прикута до російських технологій та постачання палива. Єдина науково-технічна база та історично дуже високий ступінь інтегрованості української атомної енергетики до російського ядерно-енергетичного комплексу навіть давали змогу заявляти про керованість української атомної енергетики Москвою. На користь такої версії «наполегливо» працювала попередня українська влада, яка майже поховала проект із диверсифікації джерел постачання ядерного палива на наші АЕС», — зазначає директор Національного інституту стратегічних досліджень Володимир Горбулін.

Відтак для атомної генерації України особливо важливим є підписання контрактів на альтернативне постачання палива і початок активної фази підготовки до будівництва централізованого сховища ядерних відходів за технологіями Holtec International. Так, паливо Westinghouse вже постачається на два енергоблоки, що є не лише комерційним, а й технічним досягненням (сумісність «радянських» реакторів із «нерадянським» паливом довго ставилась під сумнів). А будівництво ЦСВЯП у зоні відчуження ЧАЕС вирішить для України проблему тривалого та безпечного зберігання відпрацьованого ядерного палива, яке до цього часу відправлялось на переробку та зберігання до РФ. «Цей проект зміцнить енергетичну незалежність України та дасть можливість заощаджувати до 200 мільйонів доларів щорічно», — каже О. Домбровський. Наявність такого сховища на Запорізькій АЕС лише підтверджує ефективність цього рішення.

Non progredi est regredi

Відсутність руху вперед є рухом назад — для української атомної генерації ця банальна та древня істина є вкрай актуальною. У 2015 році важливою подією для «Енергоатома» стало ухвалення урядом розпорядження про започаткування реалізації пілотного проекту «Енергетичний міст «Україна—Європейський Союз». Спільний із польською енергетичною компанією «Polenergia International S.a.r.l.» проект передбачає постачання електроенергії з Хмельницької АЕС до Польщі та інших країн ЄС, що зробить Україну потужним гравцем на енергоринку Європи. На думку експертів, цей проект також дасть змогу залучити кошти на добудову енергоблоків №3 та №4 ХАЕС та сприятиме інтеграції Об'єднаної енергосистеми України в європейську мережу системних операторів передачі електроенергії ENTSO-E.

Проте, на думку В. Броннікова, слід розробити більш розлогу «карту дій» для «Енергоатома» на найближчі десятиліття. «Компанії потрібен інвестиційний потенціал, тому що атомна енергетика повинна жити на 20 років уперед. Якщо ми не живемо на 20 років уперед, значить, ми створюємо проблеми і собі, і нашим дітям. Ми зобов'язані накопичувати кошти хоча б до 2030 року. Нині в нас вистачає грошей тільки на те, щоб продовжити ресурс працюючих блоків і відповідати рівню безпеки, необхідному на сьогоднішній день. Потрібно будувати нові енергоблоки і постійно нарощувати рівень безпеки наявних блоків», — каже експерт.

Він переконаний, що стрижнем стратегії вітчизняної атомної генерації має стати розробка в Україні власного атомного енергоблока, який базувався б на українській виробничій базі. Крім того, необхідно продемонструвати розв'язання проблеми радіоактивних відходів та відпрацьованого ядерного палива. «Тому наші кроки повинні бути спрямовані на збереження того, що є, на розвиток інфраструктури і технологій атомної енергетики, на її підтримку і модернізацію, на розвиток науки і промисловості», — закликає В. Бронніков.

І здається, що до закликів одного з найавторитетніших на пострадянському просторі атомників, прислухаються не лише в «Енергоатомі». 7 жовтня під час традиційної «години запитань до уряду у Верховній Раді» Прем'єр-міністр України Володимир Гройсман зазначив, що вважає пріоритетним збільшення потужності генерації електричної енергії на атомних електростанціях. «У наших планах — нарощування потужностей атомної електроенергетики. Безумовно, ми дивимося на те, щоб збільшувати і вводити нові потужності», — сказав прем'єр-міністр.

Для українців така позиція уряду означає, що країна і в майбутньому може розраховувати на атомну генерацію як на надійне та екологічно чисте джерело електроенергії.

Іван ПОЛИВАЙ.

Фото з архіву НАЕК «Енергоатом».

АКТУАЛЬНО

Знайшли, де і як можна економити

Розмови про економію, мабуть, головні сьогодні в кожній родині. Знявши показання лічильників води, електрики та газу, глави сімейств звіряють їх із даними попередніх місяців і журяться: щось багато виходить, треба заощаджувати. Навіть анекдоти з'явилися з цього приводу: «Купив енергозберігаючу лампочку, вмикнув її вдома, а вона не горить», — розповідає сусід сусідові. «Усе правильно — енергію береже», — резюмує той. За логікою цього анекдоту виходить так: хочеш заощаджувати — не користуйся ресурсами. Але ж так жити не можна.

Сєвєродонецьк на власному досвіді показує, де і як треба заощаджувати. Це єдине місто в області, що має програму «Енергобаланс», за допомогою якої влада контролює в бюджетній сфері всі свої втрати в енергетиці. Тут дуже важлива підтримка міжнародних організацій GIZ і НЕФКО, які допомогли замінити на сімох вулицях 535 енергозберігаючих світильників, а також програм ПРООН, що реалізуються в ОСББ. Крім того, Сєвєродонецьк виграв десять проектів Європейського інвестиційного банку. Сім із них — це котельні, що працюють на альтернативних видах палива, зокрема пелетах. Усі ці проекти пов'язані безпосередньо з енергоефективністю. До того ж у місцевому бюджеті майже 12 відсотків усіх видатків становлять саме енергоефективні заходи.

— Програма «Енергобаланс» показала, що в нас скорочення з витрат енергетики за рік становило до 5 відсотків, — пояснює перший заступник сєвєродонецького міського голови Аркадій Коростильов. — Щоб рухатися далі, потрібно визначити пріоритети. Тому нині в управлінні ЖКГ створюється група енергоаудиту. Ми звернулися до міжнародних партнерів із проханням допомогти у придбанні технологій та обладнання, насамперед тепловізорів. Сенс роботи цієї групи полягає в тому, щоб з усіх наших об'єктів визначити саме ті, які в першу чергу повинні підлягати енергосанації. Аудитори приходять сюди й оцінюють характер недоліків, через які йде тепло. Програма «Енергобаланс» показує найвитратніші будинки.

Крім того, при Сєвєродонецькій міській раді мають намір створити диспетчерський пункт, що автоматично збиратиме дані щодо енерговитрат у місті. Оскільки не за горами той час, коли місто почне замовляти квоти енергоресурсів (скажімо, стосовно газу), влада намагається підійти до цього відповідально, вчасно й точно визначивши кількість ресурсу на рік.

За планом стійкого енергетичного розвитку до 2020 року місто зобов'язалося провести різні заходи з метою зниження викидів СО на 21,7 відсотка. Це серйозний рівень. Для реалізації цього завдання в місті вже в 228 будинках поставлено теплолічильники, 21 будинок утеплено. На дитячому садку №10 змонтовано геліосистему, а в дитсадку №27 встановлено теплонасос.

Перші кроки зроблено й досить успішно. Тепер міська влада визначає свої можливості в термомодернізації (утепленні тощо) 786 будинків. У 632 із них має бути встановлено лічильники. Група з енергоаудиту якраз і визначить, як саме модернізувати такі будинки. Наприклад, поліпшити гідравліку для теплопостачальників або щось інше. Що стосується 36 бюджетних установ, то тут можливе встановлення геліосистем. З об'єктів, які мають потребу в енергосанації, увага передусім акцентується на семиповерховому корпусі міської медсанчастини і будівлі управління соціального захисту.

Павло ВОРОНЦОВ.

Луганська область.

Стрижнем стратегії вітчизняної атомної генерації має стати розробка власного атомного енергоблока

Російський план призупинити на вісім годин бомбардування Алеппо міг би стати хорошим рішенням, але цього занадто мало і зроблено це занадто пізно, — цитує офіційного представника Державного департаменту США Марка ТОНЕРА ВВС. Російські і сирійські військові раніше оголосили, що організують «гуманітарну паузу» в бомбардуваннях Алеппо для виведення мирних жителів. За інформацією начальника головного оперативного управління генштабу ЗС РФ генерал–лейтенанта Сергія Рудського, військові планують провести паузу 20 жовтня з 8:00 до 16:00 за Москвою

Порошенко закликав зупинити агресора

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Під час офіційного візиту до Норвегії Петро Порошенко провів зустріч з Президентом Стортингу (парламенту) Норвегії Олеміком Томмессеном (на знімку). Співрозмовники обговорили безпекову ситуацію на Донбасі, імплементацію Мінських домовленостей та деокупацію Криму. Петро Порошенко подякував за послідовну політику Норвегії щодо невизнання окупації Криму та підтримки збереження санкцій проти Росії до повного відновлення суверенітету та територіальної цілісності України, повідомляє прес-служба Президента.

Президент Стортингу Олемік Томмессен запевнив у готовності й надалі розвивати активний україно-норвезький міжпарламентський діалог, зокрема шляхом передачі досвіду Норвегії в законодавчій сфері.

Також учора в рамках візиту П. Порошенко та Прем'єр-міністр Норвегії Ерна Солберг підписали Спільну декларацію про партнерство між Україною та Королівством Норвегія, у якій норвезька сторона чітко і недвозначно засудила Росію щодо незаконної окупації Криму та триваючої агресії на Донбасі.

«Така чітка позиція Вашої держави для нас сьогодні є дуже важливою. Переконаний, що вона стане прикладом і для держав-членів ЄС, які також визнають Росію державою-агресором», — сказав глава держави на спільній пресконференції за підсумками зустрічі з Ерною Сольберг. Щодо планової зустрічі у «нормандському форматі» Президент наголосив, що затвердження «дорожньої карти» імплементації Мінських домовленостей — спільна позиція України, Німеччини та Франції.

Фото Миколи ЛАЗАРЕНКА (Прес-служба Президента).

Санкції продовжено

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

«Додатково до санкційного списку включено 335 фізичних та 167 юридичних осіб, ідентифікаційні дані щодо яких підлягали додатковій перевірці», — повідомляє прес-служба РНБО. Вказується, що Порошенко доручив підготувати окреме рішення щодо санкцій стосовно осіб, які були причетні до проведення так званих виборів до Державної думи РФ на території анексованого півострова Крим. Це стосується як «депутатів», так і членів «виборчих комісій».

Нагадаємо, що РНБО запровадила персональні спеціальні економічні санкції у 2015 році, а своїм теперішнім рішенням продовжила їх дію та розширила санкційний список.

Забутих могил не повинно бути

Волинська молодь на чолі із помічником народного депутата України Ігоря Гузя Сергієм Годлевським, який курує проект «Пам'ять без кордонів!», відправилася на п'ять днів до Республіки Польща облаштовувати і прибирати українські кладовища. Це вже другий подібний візит в сусідню державу у цьому році.

Як зазначив Сергій Годлевський, цього разу вони п'ять днів упорядковуватимуть кладовища у Польщі, а наступного тижня вже польська молодь у складі восьми чоловік на такий же період приїде на Волинь прибирати разом з українською молоддю кладовища. Фінансову підтримку для впровадження проекту «Пам'ять без кордонів» надали у Міністерстві молоді та спорту України за сприяння народного депутата України І. Гузя.

Зазначимо, що проект «Пам'ять без кордонів» триває з 2003 року. І щораз разом із молоддю в Польщу як керівник виїжджає волонтер С. Годлевський.

Максим СОЛОНЕНКО.
Волинська область.

Кредит для відновлення інфраструктури

Майже два роки тому під час україно-німецького економічного форуму в Берліні було підписано меморандум про спільні наміри урядів України та ФРН щодо незв'язаного фінансового кредиту обсягом 500 млн. євро, який називають кредитом Меркель. А також рамкова угода між Німецьким державним банком розвитку (KfW), 80% акцій якого належать уряду ФРН, та Кабінетом Міністрів про надання Україні індивідуальних кредитів. Минулого тижня у Києві підписали Кредитну угоду про надання траншу, що буде спрямований на відновлення енергетики Донбасу.

Звичайно, йдеться про об'єкти, котрі знаходяться на території, підконтрольній українській владі. Німецький банк надав кредит обсягом 150 млн. євро — за пільговими умовами — на реалізацію проекту реконструкції чотирьох підстанцій Національної енергетичної компанії «Укренерго» — двох харківських, а також «Дніпровської 750» і «Запорізької 750». І не лише підстанцій, а й інших об'єктів енергетики та інфраструктури, що підвищить надійність енергосистеми сходу України.

Одна з підписантів Кредитної угоди на засіданні Україно-німецької групи Високого рівня з економічного співробітництва — Єва Вітт, директор Німецького банку розвитку в регіонах Центральної Азії, Кавказу та Східної Європи. Вона розповіла кореспонденту «Голосу України», що над розробкою проекту модернізації працювали і німецькі, і українські фахівці.

— Це було дуже непросто, — каже Єва Вітт. Адже у колишньому СРСР, як і у вже незалежній Україні бракувало коштів для створення сучасної інфраструктури. Тож вона морально старіла, обладнання не оновлювалося і не модернізувалося. Відтак із дірки, яку слід було «зашивати» грішми, утворився величезний котел. І так до сьогодні. Але навіть зараз, коли на модернізацію чотирьох підстанцій спрямовано 150 млн. євро, для неї вже потрібні не лише гроші, а й час. За нашими підрахунками, оновлення можливо здійснити упродовж 4-5 років. Адже й український уряд потребує часу на модернізацію інфраструктури — крок за кроком.

Єва Вітт відзначила професійність українських розробників проекту. Найскладнішим виявилося дослідження і розробка документів техніко-економічного обґрунтування (ТЕО), у зв'язку з чим довелося подолати чимало бюрократичних перепон. У Німеччині цей процес теж вимагає багато зусиль, але він усе-таки набагато простіший. Проте, — розповідає пані Вітт, — українська сторона взялася використати наш досвід, щоб і собі запровадити такий само метод, як у нас, що прискорить процес подальшої модернізації і об'єктів, і загалом енергетичної інфраструктури. Поки що йдеться про чотири підстанції, але ми знаємо, що інфраструктура, особливо в галузі транспортування енергії надто застаріла. Тож у її оновлення потрібно вкладати великі кошти, що можливо зробити за рахунок серйозних інвестицій.

Тим часом уряд Німеччини, чиї інвестиції в Україну становлять понад 5,4 млрд. доларів, і яка є найбільшим торговельним партнером України у Європі і третім — у світі, надає їй також і фінансову допомогу вже впродовж майже 13 років.

Зокрема на розвиток інфраструктури в енергетичному секторі на сході країни. А відсьогодні двостороннє співробітництво набуде нових імпульсів. У Києві, в рамках бізнес-форуму відкрито Німецьку торговельно-промислову палату, котра замінила Бюро делегата німецької економіки, що працювало тут досі.

Наталія ПИСАНСЬКА.
Берлін.

На знімку: директор Німецького банку розвитку в регіонах Центральної Азії, Кавказу та Східної Європи Єва Вітт.

Фото надане прес-службою банку.

Замість арешту Джуканович святкує перемогу

У Чорногорії оголошено результати парламентських виборів, на яких правляча Демократична партія соціалістів Міло Джукановича набрала 41,1 відсотка голосів і одержить 35 мандатів у 81-місному парламенті. За нею йдуть опозиційні партії «Демократичний фронт» (20,6 відсотка — 18 мандатів), коаліція «Ключ» (10,7 відсотка — 9 мандатів) і «Демократи» (10,5 відсотка — 9 мандатів). Разом опозиційні сили отримали майже таку саму кількість місць у парламенті — 36. Інші мандати розподілені між невеликими партіями. Але Міло Джуканович уже заявив, що його ДПС заручається підтримкою партій меншостей і з 42 мандатами матиме більшість у парламенті, як і в попередні роки.

Проте опозиція заявила, що заперечуватиме результати виборів, оскільки вони були проведені з порушенням. Відповідним ударом Демократичної партії соціалістів стало гучне оголошення про те, що в день виборів було розкрито змову з насильницького усунення Джукановича та вищих чиновників від влади. У неділю в Чорногорії заарештували 20 сербів, яких підозрюють у підготовці до нападу на різні інституції. За повідомленням чорногорської поліції, затримані громадяни Сербії після закриття виборчих дільниць планували заарештувати Міло Джукановича, атакувати будинок поліції, урядових закладів і високопоставлених чиновників. А після оголосити про перемогу опозиційних партій на виборах.

Чорногорські ЗМІ навіть показали кадри підозрюваних у цій акції. Як повідомили чорногорські й сербські ЗМІ, керівником групи є колишній начальник сербської жандармерії Братислав Дикич. Після виходу на пенсію торік він став затятим активістом проти присутності НАТО в балканських країнах. За інформацією слідства, Братислав Дикич приїхав до Чорногорії в суботу ранком, щоб керувати озброєнням злочинної групи. Їх і затримали, коли вони вирушили на склад зі зброєю та боєприпасами. Після допитів шестеро підозрюваних були відпущені, а 14 арештовані на 72 години. Слідство з'ясовує ступінь їх провини.

Офіційний Белград відмовився коментувати арешт групи сербських громадян. «У мене немає інформації про це. Про інцидент у сусідів був поінформований міністр внутрішніх справ. Але для мене дуже дивно, що це трапилося саме цього дня. Я б хотів бачити й чути більш переконливу інформацію про те, що Братислав Дикич планував терористичний акт. Це все, що я можу сказати», — відповів прем'єр-міністр Сербії Олександр Вучич на запитання журналістів і додав, що він не мав намірів хоч якось впливати на парламентські вибори в Чорногорії.

Але в Чорногорії не впевнені у цьому. Адже Белград підтримував неприховані нападки Москви на Міло Джукановича, а опозиція одержувала із двох столиць компромат на лідера Демократичної партії соціалістів і використовувала його в передвиборній боротьбі. Але зараз Джуканович святкує перемогу й упевнений у тому, що зуміє створити коаліційну прозахідну більшість у парламенті.

Ярослав СЕРГІЄНКО.

Японія заморожує співпрацю з ЮНЕСКО

Японія призупинила фінансувати Організацію ООН з питань освіти, науки та культури (ЮНЕСКО) через включення до Списку Всесвітньої спадщини «Пам'ять світу» документів про так звану різанину в Нанкіні 1937 року.

Міністр закордонних справ Японії Фуміо Кішіда заявив, що уряд заморозив свій внесок в 4,4 млрд. єн (42 млн. доларів). Це рішення, за його словами, ухвалено на основі «комплексної оцінки кількох факторів». Очільник МЗС пообіцяв «всебічно» розглянути питання про подальше фінансування ЮНЕСКО, переконавшись, що організація справді «виступає за мир та довір'я між країнами-учасницями».

Токіо вважає, що документи, підготовлені в Пекіні про події в Нанкіні 1937 року, подають викривлені факти. А ЮНЕСКО, ухвалюючи рішення, спиралась на «односторонні судження». Про це йдеться в заяві японського МЗС щодо рішення ЮНЕСКО. На думку генсека уряду Йошіхіде Суґа, організація ООН ухвалювала рішення «за зачиненими дверима», не залучаючи Японію, хоча саме Японія має до цих подій безпосередній стосунок.

Йдеться про один із найтрагічніших епізодів Другої світової війни, коли японська імператорська армія після тривалої облоги ввірвалася до тодішньої столиці Китаю — Нанкіна і вчинила розправу над мирними жителями. Ця тема й через десятиліття — болісна та чутлива у взаєминах двох країн.

Китай, який подав документи до ЮНЕСКО, називає жертвами насилля в Нанкіні 300 тисяч осіб. Японія вважає питання політизованим, китайську версію подій необ'єктивною. Токіо не заперечує фактів «численних жертв серед мирного населення», але наполягає, що точної кількості встановити неможливо, а число жертв насправді набагато менше.

На думку Токіо, в ЮНЕСКО ухвалили рішення, не провівши з японською стороною належних консультацій і не давши ознайомитися з матеріалами. Тому називають матеріали, подані Китаєм, «односторонніми» і «непрозорими».

Ще 2015 року японський уряд закликав ЮНЕСКО не вносити до реєстру документальної спадщини свідчення про вбивства мирного населення під час Другої світової війни у Нанкіні 1937 року і попередив, що може заморозити фінансовий вклад цій організації.

Японія — нині найбільший спонсор ЮНЕСКО, на неї припадає до 10,8% бюджету цієї організації. Якщо ці кошти перестануть надходити, ЮНЕСКО, найімовірніше, доведеться обмежити фінансування деяких із своїх програм.

Наприкінці минулого тижня прикрі для організації новини надійшли також із Ізраїлю, який заявив, що призупиняє співробітництво з ЮНЕСКО через резолюцію виконкому організації про святі місця Єрусалиму. Виконком ЮНЕСКО проголосував за резолюцію, в якій ідеться про особливий зв'язок ісламу з Єрусалимом, але не згадується про права євреїв на святині цього міста. Міністр освіти Ізраїлю Нафталі Беннетт, який очолює національну комісію по зв'язках з ЮНЕСКО, заявив навіть, що ЮНЕСКО стала на сторону ісламського терору, проігнорувавши тисячолітній зв'язок євреїв з Єрусалимом. З цього приводу він відправив листа генеральному директору ЮНЕСКО.

Ніна БАЛИКОВА.
Токіо.

З 17 жовтня МЗС України запровадив цілодобовий режим видачі віз іноземцям в аеропорту «Бориспіль»

А чи жили ви досі...

НОВІ ВИДАННЯ

Скажи но, читачу, як відчути дихання живої істоти? Що за запитання, скажете? Звичайно, треба прислухатися, приставивши вухо до тіла, та й усе стане ясно. А коли йдеться про рослину, дерево тощо? Свого часу відомий поет Павло Тичина написав: «Ви знаєте, як липа шелестить...» Тобто треба якось знати, а не бачити, чути той шелест.

Відомий поет Микола Махінчук виніс наведений тичинівський вислів в епіграф до першого вірша своєї нової збірки поезій «Незамулимі джерела», яка нещодавно побачила на світ в «Українському письменнику». Розпочавши вірш нериторичним запитанням «Ви бачили, як дихає земля?», автор далі конкретизує те, що він розуміє під диханням землі, пояснює, що він має на увазі, підказує, на що хотів би почути відповіді від читача. Бо далі запитує: «Ви бачили росу на спориші // Та відчували струм її босоніж..? // Ви чули те, як річка шелестить, // Купаючись вночі у верболозах..? // Ви бачили, як золотом ряхтить // Чумацький шлях, яким іде за Возом // Володар неба — Місяць повнолиций...», «Ви бачили, де райдуга в півнеба // Хова за лісом залишки дощу, // Як джміль бурчить, що в квітах мало меду, // Як пурхає тривожно птах-віщун? // Ви бачили повернення лелек, // І як вони прощаються із нами..?»

Засипавши читача отакими запитаннями, що немовби присоромлюють його, Микола Махінчук, щоб збудити в наших серцях відповідну струну та змусити ширше відкрити очі на довколишній світ, серйозно і гнівно закидає кожному із нас:

Час віднесе все нинішнє в минуле,
В якому всі дива при вас були.
Якщо ви їх не бачили й не чули,
То ви на світі не жили.

Наступні поезії — це повчальне, пильне і чутливе бачення автора, як живе і дихає земля, його власні спостереження й відчуття природних рідкісних і неповторних явищ та див, які оточують нас, але не всі їх помічають. Він ніби закликає, особливо тих, хто днями не вилазить з авто, зупинитися і уважно поглянути довкола.

Ось лиш коротенькі рядки з кількох віршів цієї збірки: «З-за лісу виткалась ліниво // Одна хмаринка біло-голуба...», «За хмаркою хмара — небесна отара // Поважно мандрує на весь небозвід», «У диких танцях шаленіє вітер — // Завиває-стогне у дротах...», «Немає кращого у світі, // Аніж травневе буйноцвіття...», «Черленим золотом овитий, // Задумався осінній ліс, // Якому я законне мито // За цю красу ще не приніс...» Для нього «Весна в душі сильніша за природню». Або:

Нарешті сонце розтопило хмари,
Веселістю умило небозвід...
Яка ж краса!
Здається неземною
Вона у цю благословенну мить,
Що виткалась зимовою порою
І сотворила щось таке зі мною,
Від чого юність в серці жебонить.

Якось до Миколи Махінчука завітало сонце:

Сьогодні сонце встало пораніше
І, приязно всміхнувшися мені,
Заглянуло в блокнот — що пишеш
У ці далеко не веселі дні.

Далі автор пропонує читачеві вірші другого розділу, однойменного з назвою книжки — «Незамулимі джерела». В них — про любов і гнів, які у слові нуртують, про те, що він надбав і несе з доріг, про честь і зло, які зійшлися у двобої. І щиро зізнається читачеві: «Найсокровеннішим ділюся я з тобою, // Про що ні з ким раніш не розмовляв».

Один із перших творів цього розділу — триптих «Україні». Це чесне і відверте ставлення автора до Вітчизни. Він вважає за краще не присягатися їй у любові «на гарячих збірищах юрби», а висловлює бажання робити щось конкретне для неї: «Хай маленьку, та хорошу справу, // Що полине у широкий світ...»

Він просить пробачення в неньки-України за своє тихе «Ура», бо тримає свій голос у запасі. І вірить, що прийде той час, коли ми не ходитимемо манівцями, а оскільки майданний вогонь у серцях не погас, «він колись приведе нас до тями».

М. Махінчук вдивляється «в глибину цього буття, у корені всього людського роду», шкодує, що свобода для українців зорила вічно, «Та час од часу гасла ув імлі, знесилена в борні на браннім полі». І тепер, вважає він, наш поступ незворотний — боротьба «За честь і гідність, за щасливу днину, // Бо ми — народ, а не якась юрба...»

Чи не тому автор згадує, як ще школярем пристрасно читав зі сцени «Каменяра» і «словом лупав скалу», яке й тепер в його душі раює й «тягнеться до молота рука». Завершує цей розділ невеселим передбаченням:

У плині днів суєтних та порожніх
Колись тривога кожного пройме,
Що жити так не гоже і не можна,
Бо молодість, як літо, промайне.

Та застерігає, чи знайдеться у життєвому мішку кожного з нас зернятко: «Яке пробудить життєдайну силу // У колосі, що після нас зросте».

Історичними новелами, як сам автор назвав свої поетичні твори з розділу «Світлини зі скрині», переносить читача в події далеких, але таких близьких нам 1648-го, як козаки боролися за волю України, до 1654-го, коли в Переяславі було зроблено «доленосний — у майбутньому злоносний крок», через який потім шкодував Богдан. Заводить читача у події 1917—1918 років, коли, здавалося, мала б збутися віковічна мрія українського народу. Запрошує у незабутній 1991-й. Бо: «Того року навіть лежні //Стали раптом незалежні» і всі очікували кращого життя. Скільки тоді було всяких кроків, «але жодного вперед», що й призвело до Майданів 2004 і 2013 років.

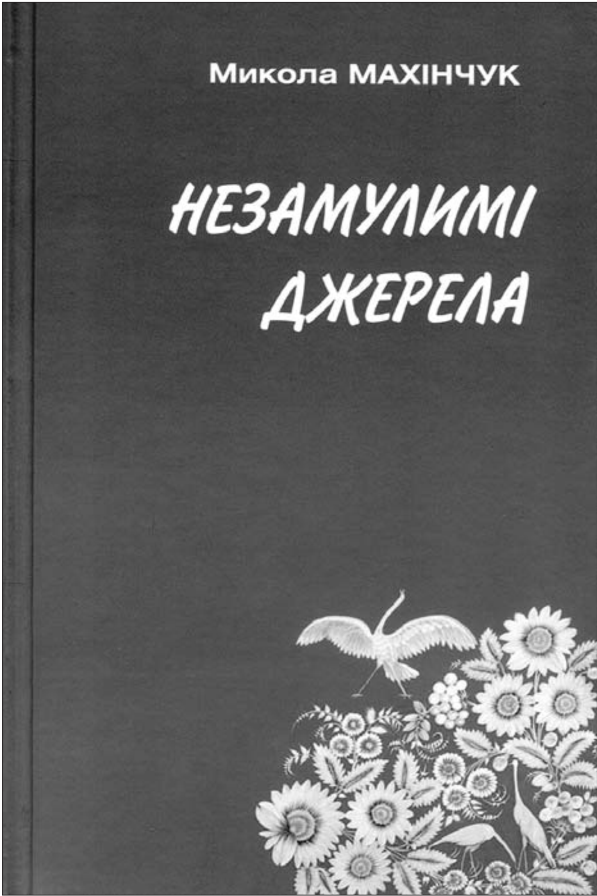

Утім, Микола Махінчук не освячує події, що відбулися на них, адже: «Виходить, що Майдан не всю роботу // Зробив на цій згорьованій землі, // Не зачинивши наглухо ворота // Для вигнанців із хати крадіїв». Тож:

Майдан умитий кров'ю і сльозами,
Увінчаний героїв образами,
Яких вже приютили небеса,
Подумує про черговий екзамен
Тим, хто себе в Мойсеї записав.
Кому народ вручив державні віжки,
Дав булаву і наказав: веди!
На жаль, хода червоною доріжкою
Розмила в їхніх душах знак біди,
Тож знову маєм те, що і донині —
Вродили рясно нові гендлярі,
Отож Майдан і мислить: хто в тім винен,
Що хмари заслоняють шлях зорі?

Не обійшов автор у своїй збірці поезій події у Криму і на Донбасі. Цій темі присвятив також окремий розділ «Коли в дім ввірвалася біда». І коли це сталося, він не може мовчати — треба криком кричати, і запевняє: « Не дамо! // Не дамо нашу волю скорити, // Якщо станем за неї плечем до плеча!» Водночас висловлює сподівання: «Ми боремося, але й надію маєм // На твердість європейського плеча».

У наступному розділі книжки «Наболіло» Микола Махінчук з гіркотою констатує, що йому особисто болить. Те, що біда за бідою важкою ходою нахабно прямують на його і нашу землю. Що приходить весна, а радості немає. Коли зима сніжить, а на душі моква. І, продовжуючи розмовляти з читачем, розбурхує його душу, бентежить серце, делікатно запитуючи його:

Чи тобі не болить,
Що сьогодні породжує розпач:
Ця зневіра в добро,
Ця хода стільки літ навмання,
Всіх великих надій гори клоччя
На шляху до щасливого дня?

Болить, Миколо, переконаний, болить. А твоє поетичне слово полегшить, гадаю, ту образливу біль багатьом твоїм читачам. Бо вони у твоїх віршах знайдуть співчуття, розуміння. А це немало і важливо.

Однак в одному з віршів розділу «З книги життя» , мабуть, справедливо закидає і радить усім нам:

Бо ми чомусь податливі до того
В умінні лиш любить, а не карать,
Ту місію ми віддаємо Богу,
Хоча самим робити це пора.

Вірші цього розділу — це роздуми про наше життя-буття. Про те, чи вміємо ми і хочемо «дійти до крони й коренів рідні». Шкодує, що «дедалі рідше чути голоси віддалених життям найближчих друзів» і радіє: «Як добре коли нас десь хтось чекає», бо ті «зустрічі нам сили повертають...»

Думаю, добрими і повчальними для читачів будуть поради автора сину, який уже «придбав літа», але якого за батьківським порогом чекають не лише дива, а й пригоди. А тому застерігає його: «Перш ніж іти, добряче роздивись, // Куди й по що збираєшся рушати, // За чорт-зна чим ніколи не женись».

Свій внутрішній стан, жалкування за чимось невмисно скоєним, за щось сказане комусь чи зроблене не так, певні розчарування автор розкриває у завершальному розділі збірки «Мотив душевної струни». Шкодує, що рвуться зв'язки між людьми: «Дзвінків дедалі менше, // А стрічей за столом — і поготів» і що «Тепер душа так рідко відтає // У цім холоднім і непевнім часі». І підказує вже немолодим осудливо цінувати хвилини життя, не думати: «Ще встигнемо почате щось завершить...» Бо сонечко бере на захід крен...

Тож думайте,
бо розтає той час,
Який творець відвів
для наших звершень.

А сам автор ще нерідко пірнає «у той щасливий час, де горів у пристрастях-змаганнях, жар яких ще й досі не погас». І хай не гасне ще довго-довго!

На жаль, через брак газетного простору я маю завершувати переказ цікавої, доброзичливої, повчальної і розумної бесіди з Миколою Махінчуком на найрізноманітніші теми життя зі сторінок цієї книжки. Бесіду про душевне, суто особисте, людське і про велике і значне — долю України, про наш народ, який заслуговує на краще життя, проте і сам має прагнути його поліпшення. Поетична бесіда про складну героїчну і трагічну минувшину та недалекі дні невдалих пошуків власного шляху українського народу, про найважливіше, найболючіше, що мужньо і терпляче переживає український народ. Автор небайдужий до всього, чим живе він, бодай у всіх, навіть ліричних, віршах збірки досить відчутно і виразно простежується його активна громадянсько-патріотична позиція. У нього таке пильне бачення суспільних явищ і подій, як і «дихання землі»...

Насамкінець не можу не навести слова літератора Миколи Славинського з його післямови до книжки. Хоч і не з усіма згоден, особливо, що стосується «дитячості» у віршах автора, але все ж він дав чудову оцінку: «Безперечно, Микола Махінчук — публіцист із відточеним раціональним мисленням, умінням робити вичерпні узагальнення й разючі висновки. Але ж який він — водночас — тонкий поет. Чутливий, по-дитячому беззахисний, мрійливий і по-дитячому відчайдушний, дерзновенний, вітролетний! І ліричні вірші його весняноокі, бентежні, наївні, сповнені сонця, блакиті й пахощів Київщини, де він народився».

Володимир ГАЛЬЧЕНКО.

На знімку: обкладинка книги.

P. S. Презентація книжки відбудеться 20 жовтня о 17.00 у Будинку письменників (Київ, вул. Банкова, 2).

ПОДІЯ

Сезон розпочато прем'єрами

Свій 76-й сезон Луганський обласний академічний український музично-драматичний театр розпочав прем'єрою музичної комедії «Потрібен брехун» грецького драматурга Дімітріса Псафаса. Зазначимо, що це вже дванадцята вистава театру з моменту відновлення його діяльності у Сєвєродонецьку. Актори багато працюють, відтворюють свої традиції і прагнуть здобути вищий рівень майстерності, ніж мали в Луганську ще до його окупації, до початку військового конфлікту на Донбасі. Це їм вдається.

Театральний сезон обіцяє бути насиченим. У жовтні колектив брав участь у фестивалі патріотичного театру у Дніпрі, а далі планує велику гастрольну поїздку містами Західної України в рамках ініційованої творчим колективом акції «Зі сходу на захід — театр єднає серця». Актори покажуть свої вистави для глядачів Львова, Дрогобича, Ужгорода, Івано-Франківська, а наостанок — Києва. У новому сезоні заплановано ще декілька прем'єр. Зокрема, молоді режисери театру працюють над драматичною імпровізацією «І все-таки я тебе зраджу» та музичною комедією Марка Кропивницького «Пошились у дурні». До Новорічних та Різдвяних свят готується прем'єра захоплюючого новорічного дійства, а 19 грудня свята розпочнуться з казки «Подарунок Святого Миколая».

Новий творчий сезон буде багатим не тільки на театральні прем'єри. Цікавими концертними програмами порадує меломанів Академічний симфонічний оркестр Луганської обласної філармонії під керівництвом відомого австрійського музиканта, композитора та почесного головного диригента оркестру Курта Шміда. Крім того, начальник управління культури, національностей і релігій ОДА Аліна Адамчук акцентує увагу на тому, що в області започатковується відкритий фестиваль-конкурс української культури та фольклору. Він має на меті пошук та підтримку обдарованих дітей та молоді, дослідження, вивчення і відтворення найкращих зразків фольклорно-етнографічної творчості свого краю тощо.

Павло ВОРОНЦОВ.
Луганська область.

Погляд на оточуюче через книгу

У Луцьку почала працювати студія друку книг для незрячих. Першими двома такими книгами стали «Волонтери. Мобілізація добра» та дитяча — «Літо з амазонками» волинської письменниці Надії Гуменюк.

Всеукраїнська громадська організація людей з інвалідністю по зору «Генерація успішної дії» спрямувала цей соціальний проект на забезпечення доступу до інформації людей з порушеннями зору через створення студії друку шрифтом Брайля «Braille Studio» із центрами у Києві та Луцьку. На сьогодні вдалося запустити лише луцький центр студії друку рельєфно-крапковим шрифтом Брайля за кошти небайдужих людей: директора клініки Загурського — Тетяни Єремеєвої, очільника благодійного фонду «Волинь 2014» — Петра Пилипюка, підтримки луцького міського голови Миколи Романюка та луцької міської ради, пересічних громадян, які перераховували кошти на відкриття друкарні «Braille Studio» в Луцьку.

Символічно, що саме книга «Волонтери» є першою ластівкою соціального проекту «Braille Studio». А працівники ПрАТ «Волинська обласна друкарня» виступили саме як волонтери: закупили спеціальний папір, забезпечили оправлення і загальне оформлення видання.

Максим СОЛОНЕНКО.
Волинська область.

Донецький юридичний інститут МВС України: два роки вимушеного переселення

Про успіхи і досягнення вищого навчального закладу-переселенця «Голосу України» розповів ректор Донецького юридичного інституту МВС України, професор Віктор Бесчастний.

— Вікторе Миколайовичу, цього року інституту виповнилося 55 років. Однак події на сході змусили до переведення вишу до Кривого Рогу. Як облаштувалися на новому місці та чи маєте вже приміщення?

— У 2014 році збройний конфлікт на сході приніс тяжкі випробування для жителів регіону. Не стали винятком і ВНЗ. Щоб зберегти освітньо-науковий потенціал Донбасу, виші з тимчасово окупованих територій передислокували в інші регіони України. Серед таких був і Донецький юридичний інститут МВС України, який у липні 2014 року першим було переведено з Донецька до Маріуполя та розміщено на базі Маріупольського училища професійної підготовки працівників міліції. А вже у жовтні 2014 року відповідно до наказу МВС України передислоковано до Кривого Рогу та розміщено в приміщенні Центру спеціалізації Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ за адресою: м. Кривий Ріг, 7-й Зарічний мікрорайон, 24, де тепер розташовано адміністративний підрозділ інституту та проходять курси підвищення кваліфікації працівники патрульної поліції. Звичайно, на новому місці довелось вирішувати багато нагальних проблем, які поставали на шляху нашої освітньої та наукової діяльності.

— До речі, вся матеріально-технічна база інституту була втрачена і її довелося створювати з нуля. Що зроблено на сьогодні, у чому є потреба?

— Донецький юридичний інститут — єдиний з двох вишів-переселенців системи МВС зі сходу України, який, залишившись без матеріально-технічної бази, не припиняв своєї діяльності, забезпечивши освітній процес спочатку в Маріуполі, а згодом — у Кривому Розі без жодного об'єкта власної інфраструктури. Тут на думку приходять слова відомого американського винахідника Стіва Джобса: «Зроби крок — і дорога з'явиться сама собою». Так, крок за кроком згуртований колектив однодумців, відданих своїй справі, інституту, освітянським та науковим традиціям України, й вірних присязі, почав працювати над відновленням і розвитком навчального закладу за новим місцем дислокації. Це стало не лише новою сторінкою в історії Донецького юридичного інституту, а й новою главою успіху і активного всебічного розвитку в літописі навчального закладу.

Завдяки дієвій підтримці Міністерства внутрішніх справ України, Криворізької міської влади, громади та спільним зусиллям усіх працівників, зокрема й професорсько-викладацького складу, у найкоротший термін, за три місяці було відремонтовано будівлю покинутого навчального корпусу на вул. Степана Тільги (Революційній), 21, де вже з 1 вересня 2015 року в аудиторіях розпочалися перші заняття. Тепер тут розташовані навчальні аудиторії, лекційні зали, кабінети для викладачів, загальна бібліотека та гостьові кімнати для працівників інституту.

Крім того, в квітні 2016 року Криворізькою міською радою було додатково надано інституту покинутий цілісний навчальний комплекс за адресою: м. Кривий Ріг, вул. Співдружності, 92а. Будівля має значний потенціал: численні навчальні аудиторії, актова зала, бібліотека, гуртожиток для курсантів на 350 осіб, їдальня, два спортивні зали та майданчики, тир тощо. Завдяки зусиллям колективу цей навчальний комплекс з підготовки поліцейських у вересні 2016 року відчинив свої двері для 100 курсантів Національної поліції України.

Під час урочистостей 1 вересня студентський квиток та символічний ключ до знань вручив ректор Донецького юридичного інституту МВС України, професор Віктор Бесчастний (у центрі).

Керівництво та колектив вишу, який сьогодні становлять 190 працівників, роблять усе можливе, щоб створити повноцінні комфортні умови для навчання й мати необхідне матеріально-технічне забезпечення освітньої діяльності. Особливу увагу приділено бібліотеці, яка почала створюватись фактично з «нуля», поповнюючи свій фонд сучасною навчальною та науковою літературою. За моєю ініціативою у 2015 році у нашому навчальному закладі було започатковано акцію «Подаруй бібліотеці книгу». Естафету доброчинності відкрив Харківський національний університет внутрішніх справ, який 22 січня 2015 року подарував загальній бібліотеці Донецького юридичного інституту перші 228 примірників літератури. Підтримали ініціативу й наші співробітники, студенти, слухачі та випускники. Осторонь не залишилися колективи інших вишів України, бібліотек, спонсори, меценати. До формування фонду бібліотеки долучилися колективи Міністерства внутрішніх справ та усіх п'яти відомчих вищих навчальних закладів, Конституційного Суду України, Української гельсінської спілки з прав людини, ОБСЄ та провідні виші країни — Київський національний університет імені Шевченка, Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого, Запорізький національний університет, Київський університет права НАН України, Київський кооперативний інститут бізнесу і права, Національний університет «Києво-Могилянська академія» тощо. У результаті завдяки спільним зусиллям та дієвій підтримці всіх небайдужих, менше ніж за два роки бібліотечний фонд інституту становить понад 35000 примірників.

— Вам вдалося зберегти викладацький колектив чи були змушені на місці шукати нових спеціалістів?

— Разом з інститутом до Кривого Рогу виїхало 150 працівників та 800 студентів, які продовжили здобувати вищу освіту. Курсанти, з огляду на відсутність відповідної матеріально-технічної бази, були направлені для продовження навчання до інших вищих навчальних закладів системи МВС.

Проте науковий потенціал інституту не було втрачено, він постійно розвивається та покращується. Натепер освітню діяльність забезпечують 17 підрозділів інституту, з них п'ять кафедр, науково-дослідна лабораторія з проблемних питань правоохоронної діяльності, де трудяться 68 науково-педагогічних працівників. У підрозділах інституту працюють 15 докторів наук (з них 10 докторів юридичних наук), чотири професори, 58 кандидатів наук (з них 42 кандидати юридичних наук). Тільки за останній рік інститут поповнився 8 докторами юридичних наук та 10 кандидатами наук, більшість з яких є вихованцями навчального закладу.

— Чи мають викладачі та студенти належні умови для проживання?

— Для вирішення житлового питання у рамках співпраці Представництва Датської Ради у справах біженців із громадою працівників інституту, що мають статус внутрішньо переміщених осіб, було надано допомогу в обладнанні кімнат готельного типу для сімей науково-викладацького складу в гуртожитку головного корпусу Донецького юридичного інституту МВС України. У 2016 році почав функціонувати гуртожиток для студентів-переселенців із зони проведення АТО, де проживають 55 осіб.

— Скільки студентів у вас навчається, яка спеціалізація, чи є можливість продовження навчання в аспірантурі та захисту кандидатських дисертацій на базі інституту?

— Цього року інститут успішно пройшов акредитацію за освітніми рівнями бакалавра та магістра, освітньо-кваліфікаційним рівнем спеціаліста зі спеціальності 081 «Право» з терміном дії сертифікатів до 2026 року. У 2016 році завдяки системній роботі колективу збільшено кількість курсантів, слухачів та студентів.

Нині в інституті на всіх формах навчаються 1200 осіб. Серед них, на бакалавраті — 1025 осіб, у магістратурі — понад 100, здобувають освітньо-науковий рівень доктора філософії у галузі права — 36 осіб. Необхідно зазначити, що лише у 2016 році інституту вдалось прийняти на навчання 725 осіб. Сьогодні у нас навчається майже 500 поліцейських та працівників територіальних підрозділів Національної поліції України.

З урахуванням нових вимог, що висуваються до здійснення освітньої діяльності на третьому освітньо-науковому рівні, Донецький юридичний інститут успішно пройшов ліцензування аспірантури та здійснює подальшу підготовку докторів філософії у галузі знань «Право» (кандидатів юридичних наук). Ліцензійний обсяг набору — 15 осіб. Згідно з розробленою освітньо-науковою програмою підготовка аспірантів в інституті здійснюється за денною і заочною формами зі спеціальностей: 12.00.01 — теорія та історія держави і права; історія політичних і правових учень; 12.00.05 — трудове право; право соціального забезпечення; 12.00.07 — адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право; 12.00.09 — кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність.

Збільшено мережу спеціалізованих вчених рад інституту. Так, в інституті подовжено діяльність спеціалізованої вченої ради за спеціальністю 12.00.09 — Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність. Крім того, у вересні 2016 року відкрито другу спеціалізовану вчену раду зі спеціальності 12.00.05 — трудове право; право соціального забезпечення; 12.00.07 — адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право.

Таким чином, з вересня цього року Донецький юридичний інститут забезпечує підготовку здобувачів вищої освіти за всіма ступенями та рівнями вищої освіти (від бакалавра до доктора наук). Також в інституті видається фаховий збірник наукових праць «Проблеми правознавства і правоохоронної діяльності».

— Чи плануєте створення нових факультетів?

— Саме створення факультетів та кафедр, розширення своєї діяльності у Маріуполі, де навчатимуться майбутні офіцери Національної поліції, і є нагальними завданнями, які сьогодні стоять перед інститутом. Керівництво та колектив вишу роблять усе можливе, щоб створити повноцінні комфортні умови для навчання й мати необхідне матеріально-технічне забезпечення освітньої діяльності.

— Однак не лише науковими досягненнями відомий інститут, ваші студенти є багаторазовими переможцями та призерами європейських та світових форумів. У яких видах спорту вони є переможцями, чи маєте належні умови для тренувань?

— Вирує в інституті не лише навчально-виховний процес, наукова діяльність, а й спортивне життя, адже представники колективу інституту входять до складу Національної збірної команди України з гирьового спорту, є активними, багаторазовими переможцями та призерами європейських та світових форумів, завоювавши більш як 50 престижних нагород. Серед співробітників нашого навчального закладу є спортсмени всеукраїнського, європейського та міжнародного рівня, котрі неодноразово ставали переможцями різнопланових спортивних змагань:

— Гаража Леонід Федорович, випускник інституту 2005 року, майстер спорту України з гирьового спорту, тренер I категорії, суддя I категорії;

— Душкевич Євген Володимирович, випускник інституту 2016 року, майстер спорту України з гирьового спорту;

— Клименко Станіслав Ігорович, випускник інституту 2013 року, майстер спорту міжнародного класу з гирьового спорту;

— Івлєв Олександр Михайлович, кандидат у майстри спорту України з хокею, кандидат наук з фізичного виховання та спорту;

— Мердов Станіслав Павлович, майстер спорту України з боксу, інтерконтинентальний чемпіон світу за версією WBO (2006);

— Сасік Артур Сергійович, майстер спорту України з гирьового спорту, заслужений тренер України, суддя національної категорії.

Успішні спортивні показники працівників інституту не можуть не надихати студентів інституту, які постійно ініціюють проведення спортивних змагань з різних видів спорту. Яскравим останнім прикладом цього є 2-ге місце, яке посіла курсантка 104-го взводу Лазебна Дар'я на Чемпіонаті світу серед юнаків та юніорів з пауерліфтингу, який відбувся цьогоріч у польському місті Щирк на початку вересня.

Фактично історія Донецького юридичного інституту протягом останніх двох років — це історія щоденної боротьби за збереження колективу працівників та студентів, яка наповнена успіхами та перемогами, розчаруваннями, сподіваннями та мріями на майбутнє. Ми довели, що наш дружній колектив науковців, викладачів, співробітників, студентів, слухачів та курсантів є великою силою, здатною вирішувати непрості й, здавалося б, нерозв'язні завдання.

Інтерв'ю провела Ліна КУЦ.

Фото надано групою зв'язків з громадськістю ДЮІ МВС України.

Залишившись без матеріально-технічної бази, виш не припиняв своєї діяльності, забезпечивши освітній процес

ПОСТАНОВА
ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Про Рекомендації парламентських слухань на тему: «Стратегія реінтеграції в Україну тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополь: проблемні питання, шляхи, методи та способи»

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Схвалити Рекомендації парламентських слухань на тему: «Стратегія реінтеграції в Україну тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополь: проблемні питання, шляхи, методи та способи» (додаються).

2. Кабінету Міністрів України до 1 березня 2017 року поінформувати Верховну Раду України про стан реалізації Рекомендацій парламентських слухань, схвалених цією Постановою.

3. Апарату Верховної Ради України спільно з Комітетом Верховної Ради України з питань державного будівництва, регіональної політики та місцевого самоврядування забезпечити в установленому порядку видання збірника матеріалів парламентських слухань на тему: «Стратегія реінтеграції в Україну тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополь: проблемні питання, шляхи, методи та способи».

4. Контроль за виконанням цієї Постанови покласти на Комітет Верховної Ради України з питань державного будівництва, регіональної політики та місцевого самоврядування.

5. Ця Постанова набирає чинності з дня її прийняття.

**Голова Верховної Ради України
А. ПАРУБІЙ.**

м. Київ,
22 вересня 2016 року.
№ 1602-VIII.

Рекомендації див. на сайті www.golos.com.ua

ПОСТАНОВА
ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Про відзначення 175–річчя з часу заснування Національного медичного університету імені О. О. Богомольця

У вересні 2016 року виповнюється 175 років з часу заснування одного з найвідоміших в Україні та Східній Європі медичного вищого навчального закладу - Національного медичного університету імені О. О. Богомольця.

Цей науковий і освітній центр веде свою історію з 1841 року, коли при Імператорському університеті святого Володимира в Києві було утворено медичний факультет.

Щороку близько 1300 випускників університету поповнюють заклади вітчизняної системи охорони здоров'я та іноземних держав, близько 500 випускників, які навчалися за державним замовленням, одержують направлення на працевлаштування в заклади первинної ланки охорони здоров'я, зокрема в сільській місцевості.

У зв'язку з цим та з метою належного відзначення ювілею одного з найавторитетніших вищих навчальних закладів України у сфері підготовки висококваліфікованих фахівців для галузі охорони здоров'я Верховна Рада України **постановляє:**

1. Урочисто відзначити на державному рівні у жовтні 2016 року 175-річчя з часу заснування Національного медичного університету імені О. О. Богомольця.

2. Рекомендувати Кабінету Міністрів України:

утворити організаційний комітет з підготовки та проведення заходів щодо відзначення на державному рівні 175-річчя з часу заснування Національного медичного університету імені О. О. Богомольця;

розробити та затвердити план заходів, пов'язаних з підготовкою та відзначенням 175-річчя з часу заснування Національного медичного університету імені О. О. Богомольця, передбачивши відповідне фінансове та матеріально-технічне забезпечення.

3. Запропонувати:

Державному комітету телебачення і радіомовлення України організувати тематичні теле- і радіопередачі, присвячені відзначенню 175-річчя з часу заснування Національного медичного університету імені О. О. Богомольця;

Українському державному підприємству поштового зв'язку «Укрпошта» видати поштові конверти, поштові марки та набір листівок, присвячені 175-річчю з часу заснування Національного медичного університету імені О. О. Богомольця.

4. Ця Постанова набирає чинності з дня її прийняття.

**Голова Верховної Ради України
А. ПАРУБІЙ.**

м. Київ,
5 жовтня 2016 року.
№ 1655-VIII.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік»

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Внести до Закону України "Про Державний бюджет України на 2016 рік" (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 5, ст. 54, № 17, ст. 189, № 24, ст. 489, № 26, ст. 518, № 32, ст. 556, ст. 557, № 34, ст. 591; із змінами, внесеними Законом України від 8 вересня 2016 року № 1516-VIII) такі зміни:

1) у статті 1:

в абзаці третьому цифри «674.518.822,7», «34.228.491,8» замінити відповідно цифрами «674.528.822,7», «34.238.491,8»;

в абзаці п'ятому цифри «16.735.127,6», «14.984.174,7» замінити відповідно цифрами «16.725.127,6», «14.974.174,7»;

2) статтю 32 доповнити частиною другою такого змісту:

«Установити, що у разі погашення у 2016 році місцевого боргу, що виник внаслідок зазначеного запозичення, за рахунок коштів міського бюджету міста Києва, Міністерством фінансів України частина зобов'язань Київської міської ради з погашення заборгованості перед державою, яка виникла внаслідок вчинення у 2015 році правочину щодо переведення частини місцевого боргу Київської міської ради за місцевими зовнішніми запозиченнями до державного боргу, списується в обсязі витрат Київської міської ради, пов'язаних з погашенням цього місцевого боргу, в еквіваленті іноземної валюти, визначеному за офіційним курсом гривні до іноземної валюти, встановленим Національним банком України на дату здійснення такого погашення, у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України»;

3) внести зміни до додатків № 3, № 4 та № 9 до Закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік» відповідно до додатків №№ 1-3 до цього Закону.

2. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

Президент України П. ПОРОШЕНКО.

м. Київ,
6 жовтня 2016 року.
№ 1659-VIII.

Додаток див. на сайті www.golos.com.ua

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік»

Верховна Рада України **постановляє:**

I. Внести до Закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік» (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 5, ст. 54, № 17, ст. 189, № 24, ст. 489, № 26, ст. 518, № 32, ст. 556, ст. 557, № 34, ст. 591; із змінами, внесеними законами України від 8 вересня 2016 року № 1516-VIII та від 6 жовтня 2016 року № 1659-VIII) такі зміни:

1. У статті 1:

в абзаці другому цифри «601.866.450,8» та «569.513.435,1» замінити відповідно цифрами «603.026.450,8» та «570.673.435,1»;

в абзаці третьому цифри «674.528.822,7» та «640.290.330,9» замінити відповідно цифрами «676.520.758,2» та «642.282.266,4»;

в абзаці п'ятому цифри «16.725.127,6» та «1.750.952,9» замінити відповідно цифрами «15.893.192,1» та «919.017,4».

2. Доповнити статтею 10^1 такого змісту:

«Стаття 10^1. Установити, що:

як виняток із положень статей 64 і 69 Бюджетного кодексу України, доходи загального фонду місцевих бюджетів населених пунктів Донецької та Луганської областей, на території яких органи державної влади тимчасово не здійснюють своїх повноважень, перелік яких затверджений Кабінетом Міністрів України, що надходять протягом 2016 року на рахунки в органах Державної казначейської служби України, тимчасово, до повернення цих населених пунктів під контроль державної влади, зараховуються до загального фонду Державного бюджету України. Такі надходження перераховуються органами Державної казначейської служби України і відображаються ними у бухгалтерському обліку та звітності про виконання місцевих бюджетів з від'ємним значенням, а у звітності про виконання державного бюджету з додатним значенням;

як виняток із положень частини першої статті 52 Бюджетного кодексу України, підставою для внесення змін до цього Закону в частині доходів є передача до загального фонду Державного бюджету України доходів загального фонду місцевих бюджетів населених пунктів Донецької та Луганської областей, на території яких органи державної влади тимчасово не здійснюють своїх повноважень.

Кабінету Міністрів України до річного звіту про виконання цього Закону включити інформацію про обсяг доходів загального фонду місцевих бюджетів, перерахованих до загального фонду Державного бюджету України відповідно до цієї статті, в розрізі відповідних місцевих бюджетів та видів доходів».

3. Доповнити статтею 34 такого змісту:

«Стаття 34. Установити, що субвенція з державного бюджету місцевим бюджетам на здійснення заходів щодо соціально-економічного розвитку окремих територій бюджету м. Умані в обсязі 15.000 тис. гривень спрямовується на здійснення заходів з підготовки до відзначення 400-річчя заснування м. Умані, зокрема для проведення ремонту та реконструкції дорожнього покриття у межах міста».

4. Абзац перший пункту 16 розділу «Прикінцеві положення» після слів «необхідні видатки» доповнити словами «Міністерству оборони України».

5. Внести зміни до додатків № 1, № 3, № 4, № 6 та № 7 до Закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік» відповідно до додатків №№ 1-5 до цього Закону.

II. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

2. Кабінету Міністрів України у шестимісячний строк з дня набрання чинності указом Президента України про завершення проведення антитерористичної операції на території України внести пропозиції щодо врегулювання питання компенсації відповідним місцевим бюджетам Донецької та Луганської областей коштів, зарахованих відповідно до пункту 2 розділу I цього Закону до загального фонду Державного бюджету України.

Президент України П. ПОРОШЕНКО.

м. Київ,
6 жовтня 2016 року.
№ 1660-VIII.

Додаток див. на сайті www.golos.com.ua

З ПОШТИ

№ 198 (6452) СЕРЕДА, 19 ЖОВТНЯ 2016

Сьогодні в Україні сонячно, подекуди мінлива хмарність. Вітер південно-східний 5—10 м/с. Температура вночі опуститься до 1 градуса морозу, в Криму та на Закарпатті — 3—5 тепла. Вдень 7—9 вище нуля, на сході 4—6 тепла, у південних областях повітря прогріється до 11—13 градусів.

ЦЬОГО ДНЯ, 19 ЖОВТНЯ

1965. Народився Микола Троїцький — український військовик полку «Азов» Національної гвардії України. Нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (2015, посмертно). **1995.** На засіданні Комітету міністрів Ради Європи одностайно ухвалено резолюцію про запрошення України стати 37-м членом організації і приєднатися до її Статуту. **2014.** Загинув під час бою Віктор Гурняк — український фотокореспондент, боєць 24-го батальйону територіальної оборони «Айдар» Міністерства оборони України, пластун. Нагороджений орденом «За мужність» III ступеня та орденом «Народний Герой України» (2015, посмертно).

ФЕСТИВАЛІ

Відкрили пам'ятник бульбі

У селі Гусарка, на Запоріжжі, відбувся традиційний IV Міжнаціональний етнофестиваль «Гусарська бульба». Цього року фестиваль тривав у широкому форматі завдяки спонсорам — підприємствам «Бізон-тех», «Алоінс-агро» й «Ocean-invest».

На спеціально обладнану сцену в центрі села запросили почесних гостей. Фестиваль відкрила сільський голова Наталя Слабишева. Мешканців Гусарки та гостей вітали перший секретар Посольства Республіки Білорусь в Україні Олексій Панкратенко, керівник обласного відділення Спілки сільського зеленого туризму в Україні Наталія Бернага, голова районної ради Юлія Симоненко. Серед почесних гостей — відомі земляки Іван Бастрига та Микола Гамов, керівники департаменту агропромислового розвитку облдержадміністрації, представники Спілки національно-культурних товариств...

Гусарка — незвичайне село. Першопоселенці — етнічні білоруси із Західної Смоленщини. Саме тому їхні нащадки зберегли самобутню говірку і культуру. Село славиться народними промислами: килимоткацтвом, лозоплетінням. Цьогоріч Гусарка брала участь у Всеукраїнському конкурсі «Неймовірні села» і посіла одне з призових місць.

Протягом усього фестивалю ткалі, гончарі, майстри декоративно-вжиткового мистецтва проводили майстер-класи. Для дітей і дорослих діяли атракціони. Виступали фольклорні колективи «Гусарочка», «Гетьман», «Зоряночка»... Лунали пісні білоруською, українською, чеською та іншими мовами.

Відбулося урочисте відкриття пам'ятника «Бульба» **(на знімку)**. На п'єдесталі, де до декомунізації стояла статуя вождя світового пролетаріату, тепер встановили вишукану картоплину.

Для учасників фестивалю організували конкурси силачів, майстринь на кращі деруни. У перервах між виступами художніх колективів проводився розіграш речової лотереї. Спочатку призи були скромними: електрочайники, м'ясорубка, мультиварка, духовка, а на завершення — холодильник і телевізор! Наприкінці було захопливе видовище — фаєр-шоу у виконанні театру вогню.

Костянтин ПРИЧИНЕНКО.

Запорізька область.

Фото Василя ПРОХОРОВИЧА.

Місто з назвою квітки

ЮВІЛЕЇ

У 2016-му місту Умань виповнилося 400 літ! Проте дата заснування — 1616 рік — досить умовна та має багато білих плям. Святкування дня народження традиційно проводять з 30 вересня по 2 жовтня. Цьогоріч воно збіглося зі святом Рош Ха-Шана, тож було вельми багатолюдним.

Назва міста походить від улюбленої і сакральної для українців рослини — умані, більш відомої як дев'ясил. Хотів був гетьман Калиновський, колишній володар Уманської пустоші, дати назву Калинград, але вона не прижилася.

У словнику-довіднику народних назв лікарських рослин умань іменують як велике зілля, новий хліб, старівник, омен, умен, Христове око, око Лади тощо. У народі справедливо величають золотою квіткою держави. Насправді це назва звичайного дикого соняха. Саме його ми бачимо у давніх сакральних орнаментах і символах, у зображеннях на старовинних кахлях. Сучасний соняшник не має до того жодного стосунку і має зовсім інше, американське походження.

До початку XX століття, коли народжувався хлопчик, під голову йому клали шматочок коріння рослини, щоб малюк виростав сміливим, мужнім і сильним. Дев'ясил вважався великим оберегом роду. Українські господині намагалися посадити його біля хати.

У тибетській медицині умань звучить як «Ману бадра», що відповідає прадавній індоєвропейській мантрі часів трипільської цивілізації. Ця рослина є основою великої кількості складних еліксирів. За допомогою цілющих настоянок у громадянську війну лікували туберкульоз і рятували від смерті тисячі людей.

Вадим ПЕРЕГУДА, провідний науковий співробітник Вишгородського історико-культурного заповідника.

Фото надані автором.

По розпеченому вугіллю і битому склу

ходить сучасний козак-характерник, і при цьому його босі ноги цілі, а душа — в благодатному спокої.

Рівненська обласна універсальна наукова бібліотека проводить проект «Жива книга. Людина-сенсація». Участь беруть талановиті неординарні особистості. У рамках проекту відбулася зустріч з Петром Велінцем **(на знімку)** із Дубровиці Рівненської області, котрого в Україні називають чи не найкращим козаком-характерником.

Мужністю, силою і талантом цього чоловіка не можна не захоплюватися. Він досконало оволодів мистецтвом бойового гопака, навчився діагностувати та лікувати хвороби за власною методою. А ще він рукою легко перебиває цеглину, без вагань оголеною спиною лягає на гострі цвяхи, босоніж ходить по битому склу та розпеченому вугіллю.

Петро Велінець створив школу, де не тільки навчає юне покоління азів козацьких єдиноборств, а й повертає дітей з вадами здоров'я до повноцінного життя. З цього приводу на проекті «Жива книга. Людина-сенсація» він зазначив, що будь-яке бойове мистецтво, яке має свою філософію та духовність, здатне зцілювати душу й тіло. Зокрема, й бойовий гопак, взятий ним за основу реабілітаційних процесів.

До усвідомлення й розвитку козацької відновлювальної системи його спонукало пережите. Два десятки років тому Петро потрапив у жахливу аварію: у нього були переламані кістки та пошкоджені внутрішні органи. Як казали медики, шансів вижити — жодних. Утім, після трьох діб перебування у комі, фактично у стані клінічної смерті, чоловік таки розплющив очі. Прийшовши до тями, пообіцяв самому собі й родині: боротиметься за кожну мить життя. А далі знайшов порятунок у спорті, фізичних вправах та навантаженнях. І саме завдяки силі волі та невтомним фізичним тренуванням став на ноги, за що й назвали його козаком-характерником, а тепер він дарує друге життя своїм вихованцям. Каже: вдячний Богові за те, що дав йому можливість знову стати сильною і здоровою людиною, а заодно передавати досвід, вміння діткам, які також прагнуть поборoти недуги. І надійним помічником у цій справі є бойовий гопак, який, за словами Петра Велінця, тренує м'язи, зміцнює кістки і при цьому не травмує тіла. Завдяки йому відбуваються зміни в організмі. І фізичні, і психологічні.

Поділився Петро Велінець на проекті й деякими секретами свого меню. Так, він не вживає макаронів, оскільки вони збільшують ризик виникнення вегето-судинної дистонії, серцевих захворювань. Їх замінює крупами. Добре чистить печінку пшоно, а горох і квасоля — справжні моторчики для шлунку. Радить усім дотримуватися постів, розуміючи їх не тільки в споживчому плані, а й у духовному.

Цікавими виявилися й показові виступи козака-характерника. Зокрема, його вольове, безболісне і водночас безпечне топтання скла голими ногами. Зрештою, як стверджує Петро Велінець, у цьому нічого надприродного немає. Будь-яка людина може це опанувати. Була б лише віра, впевненість у собі, сила волі і, звичайно, бойовий козацький дух.

Євген ЦИМБАЛЮК.

Млинів Рівненської області.

Фото надане автором.

Листи читала Оксана КАЛУГІНА

Над номером працювали: Марина КРИВДА, Тетяна УВЄРОВА, Оксана КАЛУГІНА.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО**, Анатолій **ГОРЛОВ**, Сергій **ДЕМСЬКИЙ**, Віталій **ЖЕЖЕРА**, Іван **ІЛЛЯШ**, Світлана **ПИСАРЕНКО**, Віталій **СУДДЯ**.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

Засновник — Верховна Рада України
Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси та передплатна ціна на 2016 рік

Для фізичних осіб:
40224 — 20 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота);
08775 — 16 грн. на місяць (3-разовий: вівторок, четвер, п'ятниця).
Для підприємств і організацій:
60955 — 50 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота).
Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 60000.

Друк: ТОВ «Мега-Поліграф», 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14, тел. (044) 581-68-15 www.mega-poligraf.kiev.ua

Зам. 50339

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

Сайт — www.golos.com.ua